

РИТАМ АМЕРИЧКЕ РАСИСТИЧКЕ ПОЛИТИКЕ

Постхришћанска политика САД

Зоран Милошевић

РИТАМ
АМЕРИЧКЕ РАСИСТИЧКЕ ПОЛИТИКЕ

Ритам америчке расистичке политике -
постхришћанска политика САД
Превео и приредио Зоран Милошевић (1959)

Издавач:
Удружење Милош Милојевић
Црна Бара

За издавача
Новица Крезих

Библиотека
Геополитички есеји – преводи
књ. 3.

Лектор
Татјана Вучинић-Маљевић

Корице
Новица Крезих

Штампа
Донат Граф

Тираж
500

ISBN
978-86-81364-17-8

РИТАМ АМЕРИЧКЕ РАСИСТИЧКЕ ПОЛИТИКЕ

Постхришћанска политика САД

ПРЕВЕО И ПРИРЕДИО

Зоран Милошевић

УДРУЖЕЊЕ МИЛОШ МИЛОЈЕВИЋ
Црна Бара, 2021.

Предговор

Слика коју је Америка стварала о себи одавно је почела да се круни. Уместо заштитнице „слободног света и демократије“ (како су се лажно представљали) пројавило се наказно лице сатане и то не само и лику кипа подигнутом оличењу зла – бафоменту у држави Арканзас. Додајмо да је споменик сатани подигао Сатанистички храм, (мала?) верска заједница сатаниста која легално делује у САД. Ту се наравно није стало. Чланови Храма сатане поставили су своју скулптуру и у згради Владе америчке савезне државе Илиноис у склопу прославе (сатанистичких) празника који долазе. После ових догађаја и друге америчке државе почеле су да подижу сличне кипове, а за кип сатани бори се и Грчка и друге западно-европске државе.

Зашто је ово важно за књигу превода под насловом „Ритам америчке расистичке политике“?

Да се објасни зло које долази из овог дела света. Наиме, после Француске револуције бројни европски окултисти (следбеници сатане) обрели су се у Новом свету. Освајајући простор били су, према речима америчког историчара Дејвида Стенардија, крајње сурови: „Хитлер је мала маца у поређењу са освајачима

Америке`. Шта све не уче децу у америчким школама: за време холокауста америчких Индијанаца, који се још назива `петстогодишњи рат` и `најдужи холокауст у историји човечанства` **убијено је између 95 и 114 милиона домородаца** садашње територије САД и Канаде. Да ли добро читамо? Да! Све по 50 до 100 у једној акцији, да се `не скрене пажња светске јавности`.“

Зашто је ово важно?

Да се каже да се ништа није променило у америчкој политици. Власти САД (по правилу следбеници сатане) су увек тражили нове Индијанце, а налазили су их и у Вијетнаму, у Србији и Црној Гори, Либији, Ираку, Авганистану..., а сада их траже у Русији. Управо ову тезу доноси књига која је пред читаоцима.

Да би се разумела америчка политика геноцида и расизма мора се схватити ко су по етничком пореклу били и какву су веру следили оснивачи САД.

Наравно, није све било у „чистом облику“, поред похлепних Англосаксонаца (организованих у Републиканску партију) други елеменат америчке елите чинили су **Хазари** (организовани у Демократску партију), који су временом потчинили прве и који намећу сатанизам свету. Ови други данас владају Америком, Западом, Европском унијом, а центар њихове сатанистичке моћи скривен је у Британској круни.

Књига која следи је мало сведочанство о политици ових других која се може дефинисати и као **политика зла.**

Зоран Милошевић

I

ПОСТХРИШЋАНСКА АМЕРИКА

Станислав Борзјак
Русија

КАКО САД ШТЕТЕ ПРАВОСЛАВЉУ*

- Министар спољних послова Сергеј Лавров оптужио је Вашингтон за организовање раскола у православљу. О овој активности Стејт департамента и његових ангажованих саветника ретко се говори у јавности, иако сеже далеко у прошлост
- Шта мотивише Американце да унесу конфузију у православни свет?
- И како све ово посматрати у контексту принципа немешања у послове Цркве, који они проповедају у својој земљи?

„САД су преузеле водећу улогу у отвореном државном мешању у послове Цркве, правећи раскол у православном свету“, каже руски министар спољних послова у чланку објављеном у листу Љ. Материјал Сергеја Лаврова садржи много различитих мисли и теза о руско-америчким односима, али речи о расколу у православљу цитирају се у Русији чешће од других.

Напад на православље – интервенција САД о којој се не говори

Зато што сама теза није очигледна, Лавров ни не наводи конкретне примере. Међутим, таква интервенција из Америке је нешто што постоји, а о њој се

* Превод чланка: Как США вредят православию,
<https://vz.ru/world/2021/6/29/1106225.html>

једноставно не говори. Американци од овога ни не праве тајну, већ напротив, за њих су ови поступци природни као и прање зуба. Неговорење о овом се пре објашњава чињеницом да је у Сједињеним Државама уобичајено да се религиозна питања третирају са дозом такта.

Главно, шта треба разумети је да су Сједињене Државе земља секти. Држава коју су основали протестанти, који су бежали из Европе од прогона римокатолика или, ако питање вере преведемо у политичку философију, снажна црквена власт.

Њујорк су основали Холанђани. Немци – лутерани су главни достављачи генофонда. А енглески калвинисти одиграли су одлучујућу улогу у америчкој револуцији и устанку против Британаца, који су такође били протестанти, али, према мишљењу калвиниста, превише ауторитативни, „обложени“ папизмом.

Првим амандманима на свој Устав, нова нација је забранила властима да подржавају било коју религију и потврдила је слободу вероисповести у новој држави. Американци то схватају другачије од нас.

Русија се назива мултиконфесионалном земљом, али је у том смислу много хомогенија од Сједињених Држава. Истовремено, на нивоу, ако не закона, већ државне реторике, религије се деле на „традиционалне“ (хришћанство, ислам, будизам, јудаизам) и „секте“, од којих се издвајају такозване деструктивне – попут култа „Бога Кузија“.

Американци такође умеју да разликују добро од зла. Међутим, државно начело и национална историја налажу им да веру и култ приписују неповредивој приватној зони. Отуда су теме о злокобним и крво-

жедним сектама које се крију у дивљини од знатижељних погледа тако популарне у биоскопу и литератури.

Било је таквих у америчкој историји – у буквалном слислу. Што, међутим, не даје за право да се амерички модел сматра некако мањкавим. Тачније је рећи да Американци имају свој модел и да су већ успели да докажу његову ефикасност.

Проблем је у томе што се временом то преклопило са њиховом перцепцијом себе као ексклузивне нације и баналном ксенофобијом. На пример, римокатолици који су стигли на континент – Ирци, Италијани, Пољаци, а који су емигрирали у Америку не из идеолошких, већ из економских разлога – били су изложени различитим облицима дискриминације. Између осталог, оптужени су за „двоструку лојалност“ – оријентацију према Ватикану, неамеричком центру моћи и моћној централизованој цркви.

Џон Кенеди, касније један од најомиљенијих председника у историји земље, током предизборне

кампање морао је да се куне и закуне да неће наштетити националним интересима своје земље на захтев папе.

Религиозне перцепције белих англосаксонских протестаната

Данас је перцепција „васпа“ (белог англосаксонског протестанта – White Anglo-Saxon Protestant, скр. WASP) као референтног Американца жигосана као расистичка, али перцепција да што је више црква и што су мање, то је боље, и даље је жива.

Према православљу, као према федерацији црква, став истих тих „стандардних васпа“ претходних година био је бољи него према римокатолицима.

Прво, било је мало православних хришћана у Сједињеним Државама, нису „помаљали очи“. Највећу православну заједницу у земљи чине Грци из Константинопољске патријаршије. Из ње је потекао и **Мајкл Дукакис** – први и последњи православни верник из реда председничких кандидата главних партија, којег је победио Роналд Реган.

На пољу славних личности православље такође губи (ништа мање поражавајуће). Ту је **Ценифер Енистон**, звезда ситкома „Пријатељи“. Иначе, верница Руске заграничне православне цркве, који припада Московској патријаршији.

Друго и најважније, православни верници у Сједињеним Државама сматрани су жртвама комунизма.

Стога, када се Источни блок срушио, СССР распао, а амерички саветници узели нове државе Источне Европе „под своје окриље“, у њиховим активностима на цепању православља није било намере да се

ослаби православље као такво. Они су полазили од своје „природне“ логике: што више црква, то боље, нека свака држава има „своју“, јер православни систем то дозвољава (уз, наглашавамо, потпуно противљење држава).

У извесном смислу, сама Руска православна црква (РПЦ) дала је пример Американцима, показујући како се дели патријархални престо. Седамдесетих година 20. века РПЦ је признала аутокефалност Православне цркве у Америци (АПЦ), коју су чинили углавном имигранти из СССР-а и њихови потомци. Постоји верзија да се то догодило под притиском КПСС, будући да амерички јерарси нису желели да се одрекну своје изразите антикомунистичке реторике.

Већина осталих аутокефалних црква није признала ову Цркву. Односно, за нашу Цркву АПЦ је независна структура (са којом се слажу Бугари и неки други), али за друге, укључујући Константинопољску патријаршију, она је и даље „део“ РПЦ.

Савети Американца

Када су Американци почели да надгледају националну идеологију у постсоцијалистичким државама, њиховим властима давали су савете истог типа и генерално логичне. Ако желите да се коначно ослободите утицаја метрополе, ослоните се на националну историју, на свој језик, своју културу, идеално би било и на своју веру.

Не треба сматрати да су црквени сепаратизми који су уследили у потпуности били инспирисани Американцима – било је довољно људи који су размишљали локално. Али они су „благословили“ овај

процес. И управо се догодило да је у већини случајева Вашингтон имао проблеме са оним црквеним средиштима, на чију су канонску територију посезале самозване цркве.

Најпознатији пример је Украјина која је молила за Томос код Фанара. Међутим, само су специјализовани стручњаци знали да либански православни хришћани покушавају да се одвоје од Антиохијске православне цркве са центром у Дамаску. Иначе, ово је најстарија у Црква у православном „диптиху“ од оних са којима РПЦ одржава односе: после давања Томоса кијевским „аутокефалистима“ од стране Константинопоља и његовог признања од стране Александријске цркве, комуникација са њима је обустављена.

Но, најагресивнији и најграбљивији по природи био је сепаратизам у Црној Гори и Македонији, које су канонске територије Српске православне цркве. Упркос бескрајној ароганцији (и истим методама) црногорског диктатора Ђукановића, управо је Македонија најочигледнији пример мешања државе у црквене послове у Европи.

Логика Фанара

Локалне власти не само да су допринеле црквеном расколу, не само да су успешно торпедовале покушаје да се он „излечи“, већ су 2004. године усвојиле посебну резолуцију према којој у македонској држави може постојати само једна легитимна православна заједница – непризната тзв. Македонска православна црква. Све у свему, ово је довело до чињенице да су две трећине православних хришћана ове балканске републике постале расколници.

Цртеж: Фанариота издаје православне Турчину

На путу признања, Македонци су напредовали знатно мање од Украјинаца, из прилично смешног разлога. Константинопољски патријарх Вартоломеј је Грк, а прави Грк није могао да дозволи да се појави нешто македонско, још независно. Спор Атине и Скопља око заоставштине Александра Великог има карактер националне идеје.

У случају украјинског сепаратизма, у Фанару није било посебног „националног“ односа, стога је Константинопољ признао украјински раскол, а РПЦ је била принуђена да прекине евхаристијско општење са њим, а истовремено и са Александријском, Грчком и Кипарском црквом.

Укупно је око 20 милиона православних верника расутих по различитим земљама. Верује се да РПЦ има око 160 милиона верника. Дакле,

говоримо о историјском, веома великом и изузетно болном сукобу за православне вернике. Свега овога не би било да није било изградње нација према америчким рецептима, које се упорно промовишу на периферији урушене социјалистичке империје.

Американци још имају где да се окрену. На пример, трон непризнате Белоруске православне цркве, која је прогласила Александра Лукашенка опседнутим демонима, налази се директно у Њујорку. Сложићете се, тако је конфорније.

Род Дреер
САД

СУРОВА РЕАЛНОСТ ПОСТХРИШЋАНСКЕ АМЕРИКЕ*

- Познати православни новинар уверен је да хришћане у Сједињеним Државама чека нови тоталитарни режим
- Њега намећу полудели левичари са универзитета које подржавају „Обамовци“ на власти и Blak Lives Matter
- Како хришћанин може преживети у данашњим САД и ЕУ у овим условима? Дреер предлаже „да се не живи у лажи“
- Шта то значи? Ако су невоље потекле са универзитета (њихови левичарски професори су измислили „гендер“ и политичку коректност), тада ће спас, сходно томе, доћи кроз образовање. Само треба да се одбрани аутономија хришћанских школа

Један од разлога због којих сам ожалосћен Трамповим покушајима да на било који начин остане на власти је чињеница да ово Трампово понашање дискредитује и успорава један веома важан процес. Наиме, неопходан и хитан процес изградње компе-

* Превод чланка: The Stark Reality Of Post-Christian America, <https://www.theamericanconservative.com/dreher/stark-reality-post-christian-america-benedict-option-live-not-by-lies/>

тентне и ефикасне опозиције културној револуцији коју такозвана „Лева интелигенција“ спроводи у свим институцијама нашег друштва. Мишљења сам да међу нама има много здравих људи. Ти људи се придржавају левичарских идеја управо у економској сфери, али истовремено одбацују идеолошку лудост која је захватила наше левичарске елите на пољу експеримената са породицом и другим псеудолевим „културним револуцијама“. **Еди Вајет је само једна од тих здравомислећих људи, али она живи у Аустралији.** Сигурно је да има много људи који размишљају као и она, а живе у Сједињеним Државама. За њу и за њене истомишљенике функцио-нише формула: „Ако бити опозиција полуделим левичарима значи да морамо да се придружимо војсци Трампа и сматрамо себе везаним одређеним обавезама за Трампа лично, онда, хвала.“ Људи попут Еди Вајет на тако нешто неће пристати.

Домородачки приступи

Недавно сам добио занимљив одговор читаоца на мој јуче објављени чланак о **смањењу радних места на универзитетима када су у питању наставници хуманистичких наука.** Читалац ми је послао електронском поштом два недавна **обрасца огласа конкурса за наставника на Универзитету „Батлер“.** Вреди обратити пажњу на скуп захтева за кандидате за посао наставника политичких наука: овај скуп одражава степен пропадања наше научне сфере. **Ево цитата:**

„Факултет политичких наука Универзитета Батлер позива да се јаве они који желе да добију

*хонорарно професорско место на универзитету. Потребно је да је експерт за савремену политичку теорију. Кандидат треба да покаже апсолутну посвећеност инклузији, која укључује све мањине и жене методе обуке студената. Посебно смо заинтересовани за кандидате чије методе образовања и поучавања критички приступају традиционалним погледима. **Пожељно је придржавање глобалистичких политичких теорија које одбацују традиционалне западне каноне.** То могу бити теорије које укључују транснационалне, домородачке, деколонизујуће приступе и политичку мисао у стилу црначких студија или хиспано становништва. Желели бисмо да кандидат може да понуди један или два пуна курса студија за које би студенти могли да стекну кредит у складу са Основним курикулумом из социјалне правде и рода и расне разноликости.“*

Ево и другог огласа:

*„Факултет политичких наука Универзитета Батлер позива специјалисте да се пријаве за посао наставника. Трајање уговора је две године, са пуним радним временом, не обећава се продужење уговора. Одговорност кандидата је да покаже апсолутну посвећеност инклузивној методи подучавања студената која укључује све мањине и жене. Нарочито смо заинтересовани за кандидате чији истраживачки интереси укључују интерсекциону, аболистичку перспективу (АБОЛИЦИОНИЗАМ – покрет за борбу против ропства црнаца у 19. веку – прим. аут.). **Пожељно је да подстиче критички приступ традиционалној историографији са перспективом да ради на теми расе /етничке припадности/ ауто-***

хтоности /гендера/ сексуалности, као и тренутне политике Сједињених Држава унутар и ван граница земље. Кандидат који се прими предаваће предмете политичких наука – почетни и „напредни“. Ово предавање ће садржавати уводни преглед америчке политике. То ће нашем универзитету омогућити да испуни основни образовни стандард. Такође ће створити инклузивно окружење за учење за наше све диверзификованије студентско тело. Кандидат који испуни услове, као професор нашег факултета, моћи ће да бира којој катедри ће се придружити. Предлажу се следеће катедре: међународних односа; истраживања у области мира и управљања сукобима; истраживање расе, пола и сексуалности; и/или интердисциплинарни програми из науке, технологије и екологије.“

Слично као и масовни медији, велики део научника већ је изабрао страну у предстојећој борби (то значи да универзитети у Сједињеним Државама подржавају лево-либералну агенду својим подстицањем родних експеримената и „културне револуције“, уништавањем споменика расистима из прошлости итд. – прим. ур.) и више се ни не претвара да је неутрални. А страна коју су научници изабрали у овој борби није она која жели добро Сједињеним Државама.

Подсетник родитељима средњошколаца заинтересованих за студирање политичких наука на факултету: Универзитет Scratch Butler University са ваше листе будућих факултета.

Које универзитете избежавати

Истина. Зашто бисте давали новац да ваше дете индоктринише милитантна будност? Да сте студент, зашто бисте се задужили да научите како да мрзите своју културу и свој народ (или друге људе са којима делите ову земљу)? Ови идеолошки манијаци покушавају да униште оно што нам је дато. Универзитети су некад били складишта културе; сада, попут радника Саруманове ковачнице, они производе анти-културу.

Учење Родса

Други читалац ми је послао овај интернет постер из програма „Учење Родса“ (плаћени научно-истраживачки програм на Универзитету Оксфорд у Британији, који је основао британски колонијалиста Сесил Родсом, по коме се садашња држава Зимбабве, пре независности звала Родезија – прим. аут.). Постер савршено илуструје како је овај некада престижни програм постао програм за „пробуђене“. Довољно је прочитати шта се тамо нуди у „класи Сесила Родса за 2021. годину“ да бисмо схватили: суочени смо са стварном оргијом лево-либералне „политике идентитета“. И најгоре од свега: ово није пародија.

Америчко „Учење Родса“ 2021. године бираће 16 независних комитета широм Сједињених Држава. И сви они одражавају потресну родно-расну стварност Сједињених Држава што и чини ову земљу толико моћном. 21 од 32 наша студента су особе небеле боје коже. Десет су црнци (Black – управо тако са великим почетним словом, садашњи руководиоци про-

грама „Учење Родса“ на Универзитету Оксфорд, означавају афричку расу – прим. прев.). 15 од ова 32 студента су Американци прве генерације или имигранти који су у Сједињене Државе дошли ради бољег живота, напуштајући отаџбину. Један је илегални имигрант са статусом DACA (статус који омогућава да се две године одложи протеривање илегалног имигранта из Сједињених Држава због његове младости – прим. аут.). 17 од истих 32 победника су жене, а само 14 од осталих су мушкарци. Један има небинарни пол (то јест, не дозвољава да се према традиционалној бинарној методи дефинише као мушкарац или жена, бранећи припадност другом, трећем полу; особа која сматра да је нормално да је сексуално привлачна и мушкарцима и женама – прим ур.).

Даље се на постеру „Учење Родса“ каже: „*Ови млади Американци отпутоваће у Оксфорд следећег октобра да би проучавали широк спектар наука, укључујући друштвене науке, науке о животу и физику, као и хуманистичке науке и јавну политику. Они су већ лидери и уверени смо да ће њихов допринос јавном добру само расти током каријере сваког од њих*“.

Наравно, добитници стипендија заправо ни на који начин не одражавају стварну разноликост америчког друштва. Једино што одражавају су манијакална политичка пристрасност људи који воде програм „Учење Родса“.

Невоље од елита

Можда је тако, а ако је тачно, ово је суморно предвиђање о томе какве ће бити елите америчког друштва у блиској будућности. Увек, увек, увек обраћајте пажњу на елите, јер ће оне у будућности

контролисати институције наше земље. И знајте, ако наши универзитети дају стипендије да бисте прихватили левичарску идеологију, онда их не треба подржати. Нека умру; њихова смрт ће се сматрати самоубиством. Корупција елита разлог је зашто ће и даље постојати популистички покрет у Америци. (Амерички политиколози Трампа називају популистом – прим. аут.)

Разумем и подржавам жељу да се гласа за Трампа, како би се показао средњи прст овој врло корумпираној елити. Али, будимо озбиљни: гласање за Трампа не значи заиста, озбиљну борбу против ове елите. Поставите себи питање: сви ови „пробуђени“ – да ли они контролишу институције америчког друштва данас, 2020. године, мање или више него 2016. године, пре него што је Трамп дошао на власт? Више, наравно. Али ако је ово истина, зашто се то онда догађа? Не би ли требало да покушамо да добијемо политичке лидере који разумеју како да искористе моћ коју стекну, а не за лични „перформанс“, самопромоцију? И не говоре ли одговори на питања која сам поставио шта је важније а шта мање важно у политици?

Слаби адути

На крају, конзервативци морају схватити да у овој ситуацији имамо слабе адуте. А слаби су, јер је сама култура друштва отишла подаље од нас. Рос Доутат (Ross Douthat) објавио је добар чланак на тему у *Нешнл Ревју* (National Review). (У расправи између недавно преобраћеног у римокатоличанство Сохраба Ахмарија и протестанта Дејвида Френча, римокатолик Ахмари је бранио традиционалну централну улогу хришћанства у животу САД, док се

Дејвид Френч залагао за строго придржавање америчког Устава, који од хомосексуалаца и свештеника захтева једнаке могућности да упознају становништво са њиховим идејама – прим. ур.).

У свом чланку Рос Доутат, дакле, тврди да сам спор „Ахмарија против Френча“ нуди лажна (или барем само делимична) решења проблема о коме се расправља. Чињеница је да су оба ова решења политичка, док је суштина кризе у односу америчког друштва према духовности, њена културна суштина, а на стари начин исказује се и као религиозна. Ево шта Доутат каже:

„Овај спор између хришћана, је чувена расправа из Трампове ере између Сохраба Ахмарија и Дејвида Френча. Ова дебата била је покушај да се открије како хришћани живе у новој стварности. Ахмари је предложио употребу власти Владе, која је формално у рукама Доналда Трампа, како би се приграбиле оне командне висине у јавном животу за које се раније доминантна коалиција еванђеоских хришћана, римокатолика и Јевреја никада није трудила да осигура. У међувремену, Дејвид Френч је предложио алтернативни начин: уздати се у плурализам и мирни суживот свих верских и антирелигиозних покрета у земљи без икаквог верског центра, без вере која прожима читаву културну основу друштва.“

Проблем француског рецепта је следећи: плурализам зависи од децентрализованих институција. Када би живели у друштву у којем локални медији очигледно доминирају над савезним медијима, а школе подучавају мноштво различитих програма, овај систем би функционисао. Али данашњом централизацијом снага у најважнијим америчким институцијама – медијима, образовању и политици – врло

је тешко одупрети се. У међувремену, стварни амерички друштвени живот напротив, снажно атомизира друштво, уништавајући између осталог традиционални живот локалних заједница. Ове разарајуће снаге које растурају друштво делују толико деструктивно да земљи једноставно треба верски центар. Потребан нам је као магнет који ће поново привући наше индивидуализоване личности једне другима, помоћи да се створи заједница из читаве нације, а такође и оживи осећај тежње ка општем добру. Посебно је важно оживети ову жељу у оних неколико духовних „ковачница кадрова“ који још увек раде.

Али потешкоћа с Ахмаријевим рецептом је у томе што већина људи који раде у тим националним ковачницама једноставно преферирају пробуђене идеје од традиционалних вјерских, или се барем ипак одмичу од свега што наликује културном конзервативизму када се притисне да одабере страну. Сматрам традиционално хришћанство доследнијим и веродостојнијим од секуларног либерализма или прогресивног ентузијазма „пробуђених“. Али у својој каријери професионалног аргумента такође сам видео довољно да сумњам да ће ефикаснија употреба судске или административне моћи изазвати критичну масу културних радника и обликовалаца културе да свет виде на мој начин.“

Бенедикт, Константин, Павле?

Доутат каже да неће бити побољшања све док се елите не врате хришћанству већим делом, то јест масовно. Можда, каже Доутат, не очекујемо новог Светог Бенедикта (оснивача бенедиктинског монашког поретка у средњовековној западној Европи –

прим. аут.), па чак ни новог Светог Константина (римски цар, који је зауставио прогон хришћана у четвртм веку наше ере – прим. аут.), већ Светог Павла (један од 12 Христових апостола, организатор живота првих хришћанских заједница у Европи и на Блиском Истоку у првом веку – прим. аут.).

Погледајте наше сопствене универзитете: они се претварају у интелектуалне рушевине. Постхришћанска култура брзо пада у декаденцију, у ништавило. Ако заиста чекамо Светог Павла, онда његове путеве морају поставити дисциплиноване хришћанске заједнице, комбинујући поучавање са праксом. Књига „Опција Бенедикта“ (Benedict Option) заговара прецизну изградњу и обрађивање вртова духа у којима сутрашњи свети Павле може сазрети. (Ако вам се не свиђа поређење са манастирима, замислите нешто заједничко са етиопским „црквеним шумама“). У књизи, „Не живите по лажи“, говорим о још хитнијим потребама: о потреби да схватимо да се над нама надвија нови облик тоталитаризма и како треба да одмах предузмемо неке хитне мере ако желимо да преживимо овај нови облик „либералног“ тоталитаризма, без одрицања од свог интегритета.

Чини се да је мој главни подстицај за акцију, због којег непрестано вичем, на пример, о деградацији академске науке, те равнодушност које ово пропадање манифестују, наши званично „десни“ политичари. У данашње време, један од најважнијих покрета за одбрану културног сећања су класичне хришћанске школе. То су школе у којима се предају класични аутори Рима и Грчке, наслеђе средњовековних мислилаца – једном речју, сво благо наше цивилизације. Моја деца или иду у такву школу или су је већ завршили. Овај покрет расте и обично ради оно

што ради с најстрожим буџетом, јер богати конзервативци - и не тако богати конзервативци - не дају му новац.

Трампов комитет за политичке акције само у постизборном дану прикупио је више од 200 милиона долара. Запањујуће је размишљати шта би класичне хришћанске школе могле учинити с тим новцем!

Из Бенедиктове опције:

„Образовање мора бити срж хришћанског опстанка - као што је увек било“, каже Мајкл Ханби, професор религије и филозофије науке на Вашингтонском папском институту „Јован Павле II“. „Поента монаштва није била само повлачење из корумпираног света да би преживели, мада у различитим итерацијама које су можда могле бити његова димензија“, наставља он. „Али у средишту тога била је потрага за Богом. То је била потрага која је налагала очување класичног учења и паганске традиције од стране монаха, јер су волели оно што је истинито и оно што је лепо где год су то затекли.“

Колико год је културно преживљавање пресудно, Ханби упозорава да се хришћани не могу задовољити пуким држањем главе изнад воде у течној модерности. Морамо страствено тражити истину, строго размишљати о стварности и на тај начин се помирити са тим шта значи живети као аутентични хришћани у разочараном свету који је створила модерност. Образовање је најважније средство за постизање овога.

„Задржавање маште неопходне за гледање или тражење Бога биће незамењив елемент у очувању истинске и хришћанске слободе када наша законска слобода постаје све ограниченија“, каже Ханби.

Важно је гласати за мудре и способне политичке лидере. Али то није одговор на ову кризу. Да сам на културној левици, био бих узбуђен да гледам како се сва страст и ресурси културне деснице улажу у подупирање Доналда Трупма. На крају, то чини тријумф левике вероватнијим. Желети да се борите интелигентно и дугорочно није исто што и дефетизам, без обзира на то шта вам говоре ручице и усијане главе. Шта користи човеку да освоји Белу кућу и Конгрес, ако изгуби душе своје деце у вери? То је питање које би сваки конзервативни хришћанин сада требао поставити.

Кирил Фролов
Русија

ПРЕТИ ЛИ СЈЕДИЊЕНИМ ДРЖАВАМА ДЕХРИСТЈАНИЗАЦИЈА ДРУШТВА?*

Одломци из књиге Кирила Фролова „Пчеле против меда“

- „Ако сте верујући, не можете бити повезани са БЛМ-ом (црни животи су важни) на било који начин. Није неопходно подржати, учествовати и промовисати овај покрет у сврху светског мира. Недавно сам шетао поред цркава и свуда сам видео ознаке БЛМ. Неки се од њих уопште не моле. Многи од њих немају везу са Господом, о којој читамо у Писму“, поделио је у понедељак уживо на Фејсбуку Луис, пастор Савета верника Адаманта из Гранд Прерије-а у Тексасу
- Поред борбе за расну равноправност, организација Black Lives Matter каже да су њени циљеви „уништавање Западом прописане структуре нуклеарне породице“ и „демонтирање привилегија цисгендера“ (људи чији се родни идентитет поклапа са биолошким полом)
- „Оснивачи, покрет и њихови циљеви не могу се разматрати одвојено. Створена је да вас одвоји од Бога у обожавање предака,

* Превод чланка: США и IRFA, Выдержки из книги Кирилла Фролова "Пчелы против меда", <https://materik.ru/analitika/ssha-i-irfa/>

обожавање цвећа. Они чине све оно на шта нас је Бог упозорио у својој Речи. Ово је антихришћански, антибожански покрет, а ипак га прихватају црквени људи. Њихови планови се налазе пред нашим очима. Срамота је што их толико много цркава, посебно пастора који би требало да воде народ Божји, воде директно у овај вештичарски, лезбијски демонски покрет под називом **Black Lives Matter**“, рекао је Луис Крег

- „Они се покуравају ‘дубокој држави’, глобализму, координираном мишљању, Новом светском поретку, на који се све више позивају у име универзалног братства које није хришћанско, које хвали масонске идеале оних који желе да доминирају светом, протерујући Бога из градова, школа, породица, а можда чак и из цркава“, рекао је Вигано

Година 2020. је требало да буде за „Алијансу за верске слободе“ година заштите религиозних слобода у САД, јер је то био тест вредности за ову државу. Левичарски радикални протести, погроми, нереди под заставом БЛМ оспоравали су вредности протестантске Америке. Изненађени смо да се Алијанса није заузела за прогоњену Украјинску православну цркву – Московски патријархат (даље УПЦ) и Српску православну цркву (даље СПЦ) у Црној Гори, али је подржао вапаје о помоћи лидера хришћанске Америке.

Глобалистичке политичке снаге, чији је најважнији темељ идеологије дехристијанизације дру-

штвеног и политичког живота, стекле су конкретне друштвене и политичке форме и институције у 2020. години, а њихова авангарда био је покрет **Black lives matter** (БЛМ), коме је формални повод за манифестације, које су се завршавале погромима низа држава САД, било убиство зависника од дрога и криминалца Ц. Флојда од стране полицајца. Због чињенице да је Афроамериканец, ово је постао разлог за организовање масовне лево-радикалне кампање, чији су званични слогани били борба против расизма, а стварна борба против вредности хришћанске државности и хришћанске слободе. Овде можемо повући паралеле са Алијансом, чији су формални слогани исправне речи о верској слободи, али заправо је она постала средство за борбу против Руске и других конзервативних православних цркава, конзервативних хришћанских институција и држава као што су Русија и Кина, тежећи независној и сувереној унутрашњој и спољној политици.

О антихришћанској природи БЛМ-а сведоче многи хришћански конзервативни лидери у Сједињеним Државама

„Амерички пастор и оснивач међународног хришћанског служења, **Ex Ministries – Крејг Луис**, искрено је затражио од својих чланова цркве и следбеника на Интернету да престану да подржавају покрет **Black Lives Matter** (*Животи црнаца су важни*) – неструктурирани протест против расне неједнакости.

„Ако сте верујући, не можете бити повезани са БЛМ-ом (црни животи су важни) на било који начин.

Није неопходно подржати, учествовати и промовисати овај покрет у сврху светског мира. Недавно сам шетао поред цркава и свуда сам видео ознаке БЛМ. Неки се од њих уопште не моле. Многи од њих немају везу са Господом, о којој читамо у Писму“, поделио је у понедељак уживо на Фејсбуку Луис, пастор Савета верника Адаманта из Гранд Прерије-а у Тексасу.

„Гледајте људи, клоните се овог БЛМ покрета, он манипулише вашим емоцијама и ствара хаос у градовима, породицама и црквама. Овај покрет делује безазлено, али улази у ваше емоције, због чега видите ствари које нису истините. Они вам у медијима показују оно што није тачно. Они сведоче о кривоклеству. Испровоцирају вас на бес како би вас једноставно удаљили од Бога и његових вредности“, рекао је пастор...

Раније, током овог лета, **Џеј Ди Гриар, председник Јужне баптистичке конвенције, представио је покрет Животи црнаца су важни као Јеванђељски проблем, осуђујући организацију Black Lives Matter, организацију коју су основали Патрисој Калорс, Алисија Гарза и Опал Томети 2013. године.** Организација Black Lives Matter дала је начела овом покрету.

„Животи црнаца имају значај“, рекао је Гриар, признајући расистичку прошлост SBC -а након текућих грађанских немира на таласу расне неједнакости након смрти Џорџа Флојда.

„Разумем да су покрет и веб страница били заузети од неких политичара чији су се погледи на свет и политички програми веома разликовали од мог, али то не значи да су осећаји који стоје иза тога

погрешни. Не идентификујем се са организацијом Black Lives Matter“, рекао је Гриар.

Поред борбе за расну равноправност, организација Black Lives Matter каже да су њени циљеви „уништавање Западом прописане структуре нуклеарне породице“ и „демонтирање привилегија цисгендера“ (људи чији се родни идентитет поклапа са биолошким полом).

„Оснивачи, покрет и њихови циљеви не могу се разматрати одвојено. Створена је да вас одвоји од Бога у обожавање предака, обожавање цвећа. Они чине све оно на шта нас је Бог упозорио у својој Речи. **Ово је антихришћански, антибожански покрет, а ипак га прихватају црквени људи. Њихови пла-нови се налазе пред нашим очима. Срамота је што их толико много цркава, посебно пастора који би требало да воде народ Божји, воде директно у овај вештичарски, лезбијски демонски покрет под називом Black Lives Matter“,** рекао је Луис Крејг.

Такође је сугерисао да је разлика која постоји између покрета *Црни животи су важни* и организације само варка да би се задобила подршка организацији.

Конзервативни хришћани у Европи осудили су БЛМ, али „Алијанса“ није

(Аутор чланка – Леонардо Блер, новинар Christian Post Follow)

Државни секретар у кабинету мађарског премијера за прогоњене хришћане рекао је да је покрет Black Lives Matter антихришћански и да изражава став крајње левице. О овоме извештава ТАСС пози-

вајући се на информативни портал мађарске владе About Hungary („О Мађарској“).

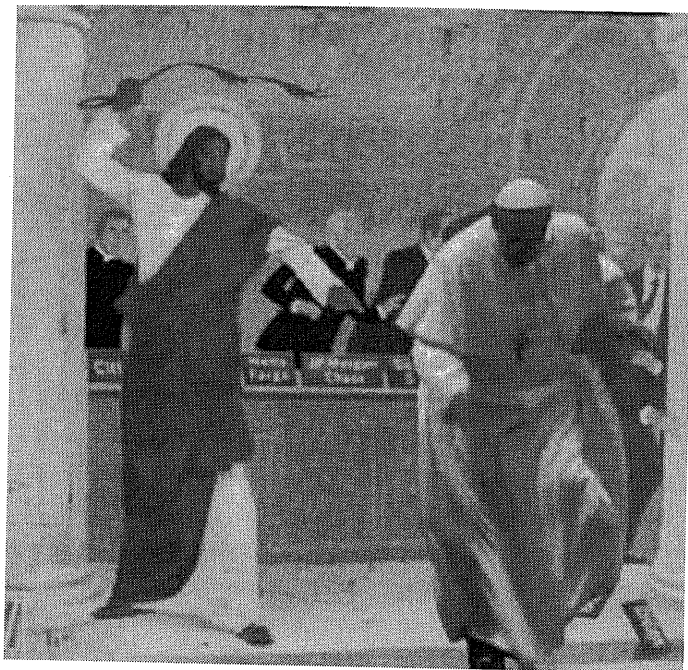
Мађарски званичник је, том приликом, приметио да су протекле недеље демонстранти запалили пет цркава у Сједињеним Државама, од којих је једна потпуно изгорела.

„Веома узнемирујући процеси започели су и у западном свету, а ми видимо да се противљење хришћанству, посебно интелектуална опозиција, претвара у све више и више насилне акције“, цитирала је агенција мађарског званичника.

Александрина Кантор, портпарол Либерално демократске партије и окружни одборник за Лужни Оксфордшир у Енглеској, у твиту је приметила: „Чини се да оксфордско одељење Black Lives Matter антисемитизам види као прихватљив начин борбе против расизма. Какво разочарање!“ Одговор је изазвао **објављивање памфлета „Слобода за човечанство“ од стране активиста ове организације на друштвеним мрежама. Графите је креирао уметник Кален Окерман, познат као Meag One, 2012. године, на којима приказује бизнисмене и банкаре како седе за столом док играју друштвену игру „монопол“ и броје новац. На терену игре су постављене савијене људске фигуре, које представљају потлачене масе. Када се зидна слика први пут појавила, становници лондонског Ист Енда рекли су да је слика антисемитска, јер „слике банкара овековечују антисемитску пропаганду о заверничкој доминацији Јевреја у финансијским и политичким институцијама“.** После тога, графити су уклоњени са зида зграде. Black Lives Matter Оксфорд је такође уклонио слику из свог памфлета и извинио се. „Схватимо да је недавно на једном од наших

догађаја коришћена антисемитска слика. Ово нас дубоко забрињава, а особа која је израдила слику дубоко се каје“, саопштио је покрет.

Раније, 27. јуна 2020, активисти у Сједињеним Државама напали су и палицама претукли римокатолике који су се окупили на молитву, а ради заштите споменика канонизованом краљу Лују IX у Форест Парку у Сент Луису, у држави Мисури. Подстрекач ове акције био је политички активиста Умар Ли, који је на свом Твитеру објавио позив да се дође до споменика и да се „заустави мржња и расизам у Форест парку“. Назвао је оне који су се окупили да се моле светитељу „белим националистима“ и „Трамповим присталицама“. Ли је своју мржњу према споменику објаснио у петицији коју је објавио на мрежи непосредно пре демарша. „За оне који нису били упознати са краљем Лујем IX: био је бесни антисемит који је покренуо многе прогоне против јеврејског народа. Вековима касније, нацистичка Немачка је инспирацију и идеје добила управо од Луја IX, када је покренула кампању убилачког геноцида над јеврејским народом. Луј IX је такође био насилан исламофоб и водио је убилачки крсташки рат против муслимана који га је на крају коштао живота. У Ст. Луису имају бројне и снажне јеврејске и муслиманске заједнице, а они који су део ових верских заједница осећају се нелагодно живети у граду названом по особи одговорној за убиства њихових јединовераца.“ Противници Умара Лија указују на његову припадност исламу и то објашњава његову агресију усмерену на хришћане. Истог дана, у Вашингтону, хулигани су претукли старијег римокатоличког свештеника, препознавши га по ризи.

ИРФА (IRFA) није заштитила римокатолике од овог напада

Активисти БЛМ-а такође су предложили рушење статуе цара Константина која се налази поред катедрале у Јорку. Сам споменик назван је примером „величања ропства“, јер је, упркос чињеници да је Константин „подржавао хришћанство“, „стајао на челу робовласничке империје и није се борио против ропства“. Филијала БЛМ у Ситки на Аљасци, саопштила је да је потребно срушити споменик Александру Баранову, који је почетком XIX века био владар руских насеља у Северној Америци. Активисти су уверени да споменик која се налази у центру града „вређа осећања староседелачких

народа Аљаске“, пошто је Баранов присилио староседеоце да пређу у православље. Руска православна црква је одговорила на бунцања ове организације. „Чињеница да БЛМ поприма све више антихришћански и антицивизацијски карактер постаје, дакле, све очигледнија...“, написао је између осталог, епископ Сава (Тутунов) из Московске патријаршије.

Истовремено, међу римокатолицима у Сједињеним Државама, појавила се конзервативна опозиција папи Франциску, који је заједно са патријархом Вартоломејем подржао кључне антираповске политичке и цивилизацијске трендове. Папа Франциско је подржао ескалацију левичарских, радикалних парола, а патријарх идеје Грете Гумберг.

Православни епископ, рођени Парижанин Сава (Тутунов), у септембру 2020, навео је следеће чињенице:

„Пре три месеца, руководство грчке Архиепископије у Америци придружило се БЛМ-у. Међутим, више се радило о декларацији, о политичком наступу јерарха. Амерички језуити отишли су корак даље и интегрисали су БЛМ у богослужење узносећи клетве (анатеме?) против „привилегија белих“.

То више није ни конформизам. С обзиром да се БЛМ претворио у борбу против хришћанске цивилизације, ово је издаја. Отпадништво“.

Ово је изазвало снажну хришћанску конзервативну реакцију у традиционалним хришћанским круговима.

Објављен је програмски текст папског нунција при папи Бенедикту XVI Карла Вигана о „дубокој држави и дубокој цркви“ против „дубоке цркве“,

односно римокатоличког и „православног“ фанариотског либерализма:

У писму од 7. јуна 2020. године, које је упутио председнику Трампу, Вигано пише да су непријатељи „деца таме“, које лако можемо поистоветити са „Дубоком државом“.

Надбискуп је истакао да ће се на „пандемију коронавируса“ у будућности вероватно гледати као на „колосалну операцију социјалног инжењеринга“.

„Такође сазнајемо да су нереде ових дана изазвали они који су, видећи да пандемија неизбежно бледи и да социјална анксиозност јењава, морали изазвати грађанске немире, јер ће морати бити пропаћени репресијом која ће, иако легална, бити осуђена као неоправдана агресија на становништво“, написао је Вигано.

Надбискуп је тврдио да се „исто то догађа у Европи, потпуно синхронизовано“...

У свом писму Вигано је рекао да су напади „део организоване наратије која није имала за циљ борбу против расизма и успостављање друштвеног поретка, већ супротстављање позиција; не ради постизања правде, већ због легитимисања насиља и злочина; не да служи истини, већ у корист једне политичке фракције“.

Не спомињући Григорија по имену, Вигано је мислио да је он „на страни непријатеља“.

„Они се покуравају ‘дубокој држави’, глобализму, координираном мишљању, Новом светском поретку, на који се све више позивају у име универзалног братства које није хришћанско, које хвали масонске идеале оних који желе да доминирају светом, протјерујући Бога из градова, шко-

ла, породица, а можда чак и из цркава“, рекао је Вигано.

Вигано је своје писмо закључио речима: „Удружујући се против невидљивог непријатеља читавог човечанства, благосиљам Вас, прву даму, вољену америчку нацију и све мушкарце и жене добре воље“.

Да ли је „Алијанса“ подржала Карла Виганоа и друге присталице хришћанских традиционалних вредности у Сједињеним Државама, нарочито после тога када је Доналд Трамп, у лето 2020. године, током периода погрома присталица хришћанских вредности, доделио овој организацији 50 милијарди долара „за заштиту религиозних слобода“?

Не. Руководилац „Алијансе“ Мајкл Помпео, ангажован је у политичком лобирању за БЛМ, посебно када је у питању поглавар Грчке православне архиепископије у Сједињеним Државама Константинопољске патријаршије митрополит Елпидофор, који је не само учествовао у маршу БЛМ у Лос Анђелесу, већ и говорио у знак подршке Џоу Бајдену и учествовао у конвенцији Демократске странке САД, што је чак и огорчило америчке Грке: „Православни Грци били су огорчени учешћем поглавара Америчке Константинопољске архиепископије архиепископа Елпидофора у акцији подршке покрету *Црни животи су важни*“, укључујући и његову пасивност у заштити интереса сопствених верника током пандемије, сматра шеф Синодалног одељења за црквене односе са друштвом и медијима Владимир Легоида... „Недавна иницијатива поглавара америчке архиепископије Фанара, архиепископа Елпидофора (Ламбринадиса), да учествује у мирном скупу у знак подршке покрету Black Lives Matter разљутила је многе кориснике Фејсбука, међу којима су били и православни Грци“,

– написао је у Легоида на свом Телеграм-каналу. Скренуо је пажњу на чињеницу да су га корисници у коментарима под публикацијом фанарског јерарха описали као „политичког лакрдијаша“ и „духовника који доприноси грађанској кризи у Америци“, а његово деловање – као „срамоту за православног епископа“. И сам архиепископ Елпидофорос рекао је да је његово учешће у акцији мотивисано осећајем „моралне дужности“ и обавезе да „подржи светост сваког човека“.

Треба напоменути да православни фактор у Сједињеним Државама није маргиналан и да је прилично значајан. Православна Америка има свој аналог Карла Виганоуа у лику **Помесне православне цркве у Америци**, на чијем је челу митрополит **Тихон (Молард)**, чију паству чине рођени Американци, али захваљујући преданој политици Помпеа и „Алијансе“, према сведочењу њеног епископа Бењамина, ПЦА је одсечена од америчке државе, као и Руска загранична црква стационирана у Њујорку, који представљају америчко православље. Заједно имају више верника од Елпидофора, јер воде активну мисију међу традиционалним Американцима против којих се БЛМ и бори.

Више од тога, управо се у Руској заграничној цркви појавио „православни Вигано“ – отац **Јосиф Глисон**, који је екскомуницирао БЛМ (што значи „православне“ чланове овог покрета, укључујући Елпидофора, чију је јурисдикцију Глисон оставио као, према Вигановој класификацији, „одвојену од истине“, „дубоку цркву“) као антихришћанску секту која промовише хомосексуалност.

Исход конфронтације између про и антихришћанских снага Сједињених Држава није решен и тренутно, на жалост, нема разлога да се тврди да ће „Алијанса“ дефинитивно стати на страну заштитника хришћанских вредности.

Ако се снаге које бране хришћанске темеље америчког друштва не консолидују, примена негативног сценарија за развој ситуације дехристијанизације друштва постаће сасвим реална. Реалност тако негативног развоја ситуације очигледно су показали догађаји из 2020. године.

АМЕРИЧКИ ЕКСПЕРТ: Омладина у САД деградирала до нивоа идиотлука*

- **Амерички политички активиста и писац Мајкл Снајдер наводи обесхрабрујуће податке о највећем паду интелигенције и нивоа знања Американаца. Он је прикупљао податке из различитих студија, објављених широм САД и коментарисао их у свом чланку**

Он пита: шта се десило? Једном давно, Америка је имала најбољи образовни систем на свету, и зато су се људи у Сједињеним Државама сматрали најинтелигентнијим, способнијим и изузетно добро информисаним. Нажалост, ово је већ далека прошлост, а ево и зашто:

1. Недавна студија је показала да 74% Американаца не зна чак ни колико је амандмана усвојено на Декларацији о људским правима.

2. Претходно истраживање је показало да 37% Американаца не може да укаже ни на једно право заштићено Првим амандманом Устава САД.

3. Шокантно је да само 26% Американаца може навести све три гране власти (законодавне, судске и извршне).

4. Током избора 2016. године, више од 40% Американаца није знало ко се кандидује за место потпредседника из било које од главних странака.

* Превод чланка: <https://politus.ru/v-mire/3860-amerikanskij-jekspert-molodezh-v-ssha-degradirovala-do-urovnja-idiokratii.html>

5. Пре 30 година, Сједињене Државе издале су више диплома средњих школа него било ко на свету. Данас је земља пала по том питању на 36. место.

6. Према подацима Пентагона, 71% младих Американаца не може да служи у америчкој војсци због менталне ретардираности, гојазности или због своје криминалне прошлости.

7. Американци су по први пут почели да чешће умиру од предозирања наркотицима него у аутомобилским несрећама.

8. Истраживање је показало да трећина свих америчких тинејџера у протеклој години није прочитала ни једну једину књигу.

9. Још једно истраживање је показало да је скоро 45% америчких тинејџера готово увек на интернету.

10. Данас просечан Американац проведе скоро 86 сати месечно гледајући у екране паметних телефона.

11. У више од половине америчких држава, највиши плаћени државни службеник је фудбалски тренер.

12. Прошлог лета, у само једној седмици, у Сан Франциску је поднесено више од 16.000 службених пријава о вршењу велике нужде на улицама. Провером изјава одмах је пронађено више од 300 гомила фекалија људског порекла и то у самом центру града.

13. Сваког дана, више од трећине Американаца конзумира безвредну брзу храну (фаст фуд).

14. Скоро половина Американаца не зна да су САД бациле атомске бомбе на Јапан на крају Другог светског рата.

15. Шест од 10 младих људи не могу пронаћи на карти Блиски исток и Ирак, без обзира на то што су САД тамо ратовале осам година.

16. Исто истраживање показало је да 75% младих становника Сједињених Држава не зна где је Израел, а још мање где је Палестина, Сирија, Либан, Либија и Иран.

17. Просечни бруцош у Сједињеним Америчким Државама данас чита на нивоу ученика 7. разреда основне школе.

Могуће је упоредити ниво пада интелекта и менталних способности младих на примеру испитних питања ученика осмог разреда из 1912. године. Нисам сигуран, наводи Снајдер, да чак и наставници и наставници америчких универзитета данас могу одговорити на све њих.

Ево питања:

– Које воде ће брод проћи од Енглеске преко Суецког канала до Маниле?

– Колика је јетра по размерама у односу према другим органима у људском телу?

– Колико дуги конопац је потребан да се спусти са крова зграде висине 40 стопа на земљу, ако се цокло зграде налази 30 стопа од основе зграде?

– Која је разлика у функцијама артерија и вена у људском телу и како се његова крв прочишћава?

– У којим ратовима су се водиле следеће битке: Брандивајн, Велика Луга, Ланд Лајн, Антиетам, Буена Виста?

Према аутору чланка, садашњи образовни систем припрема комплетне идиоте. Није изненађујуће, да по новоу математичке и научне писмености они су при дну у односу на своје вршњаке свих других индустријализованих земаља.

СВАКА ДВА МИНУТА У САД СЕ ДОГОДИ СИЛОВАЊЕ

Шта после тога?*

- Свака два минута једна жена у Сједињеним Државама постаје жртва сексуалног злостављања - узнемиравања или силовања, после чега пада у дуготрајну и дубоку депресију. Као што су показала истраживања, свака жена може постати потенцијална жртва силоватеља
- 85 посто силовања почине пријатељи, колеге, познаници или комшије. Стереотип који се шири преко холивудских филмова о силовању жена које неколико криминалаца увлачи у тамну улицицу током шетње у касним вечерњим сатима, далеко је од стварности. Жртве по правилу добро познају силоватеље
- Полиција, тужиоци и судије поступају са страдалим женама, благо речено, без дужног саосећања
- Само три посто силоватеља иде у затвор, док у 40 одсто случајева се случај „замрзне“ у фази подношења извештаја о силовању. Исто-времено, само 10 одсто силоватеља пролази кроз поступак хапшења, али не проводе ни један дан у затвору. Осам посто се појављује пред судом и тужиоцем, а од тога се само 4 одсто прогласи кривим. Чак 35 одсто жртава силовања никоме не кажу о немилон догађају

* Превод чланка: <http://www.dal.by/news/79/06-09-14-9/>

- **Тренутно у Америци има више од осам милиона жена које су биле силоване. Срећом, готово 95 посто се вратило у нормалан живот**

Ни старост, ни изглед, ни социјални статус жена не спречавају силоватеље у свом науму. Истраживање групе професора из Калифорније недавно је открила да њихово пребивалиште и висок положај у друштву не умањују шансе да постану жртве силоваатеља. Американци који живе у дворишним зградама у Детроиту и славне личности са Беверли Хилса подједнако су угрожени, јер **85 посто силовања почине пријатељи, колеге, познаници или комшије**. Стереотип који се шири преко холивудских филмова о силовању жена које неколико криминалаца увлачи у тамну уличицу током шетње у касним вечерњим сатима, далеко је од стварности. Жртве по правилу добро познају силоватеље.

Дакле, у актуелном броју „Наређено да се преживи“ говори се о физичком и психолошком опоравку после сексуалног злостављања (о женским методама неутрализације криминалаца током напада, „РБ“ је писао у чланку „Није наоружана, али је врло опасна“, бр. 941).

Нажалост, чињеница је да неколико стотина хиљада америчких жена годишње „науче да живе изнова“ после трауматичних контакта са силоватељем.

Одмах треба приметити да полиција, тужиоци и судије поступају са страдалим женама, благо речено, без дужног саосећања.

Према непрофитној организацији The Rare, Abuse & Incest National Network (RAINN), само три одсто силоватеља иде у затвор, док у 40 одсто слу-

чајева се случај „замрзне“ у фази подношења извештаја о силовању. Истовремено, само 10 одсто силоватеља пролази кроз поступак хапшења, али не проводе ни један дан у затвору. Осам одсто се појављује пред судом и тужиоцем, а од тога се само четири одсто прогласи кривим.

Чак 35 одсто жртва силовања никоме не кажу о немилостивој догађају.

Као што се може видети из ове статистике, силоватељи се у већини случајева извлаче уз принудну регистрацију у Националном регистру сексуалних преступника. Ипак, медији стварају погрешан утисак да перверзњаци морају да заврше у затвору, што се постиже јавно промовисаним појединачним причама у којима починитељ добија неколико стотина година затвора.

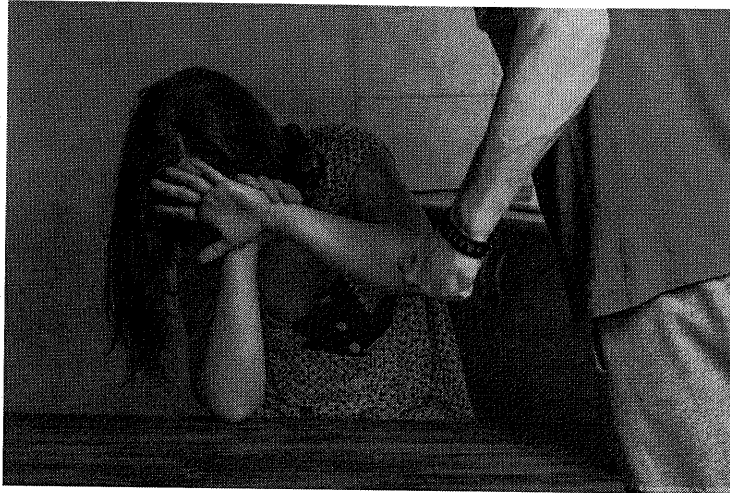
Упркос суморним статистикама, свака жртва сексуалног насиља једноставно је дужна да се одмах обрати полицији за помоћ. Не чекајте ни минут. Позовите 911, разговарајте са диспечером о томе шта се догодило, а затим строго следите упутства. Процедура за састављање извештаја о силовању је врло неугодна, али мора бити окончана, саветују жене у САД.

„Разговор са полицајцима, психолозима и детективима није толико потребан да силоватељ оде у затвор, већ да се жртва ослободи потребе за осветом,“ каже Лаура К, жртва силовања из Њујорка. „После ове фазе, требало би да се фокусирамо само на себе.“

Овде треба додати да се лична освета жртве према силоватељу готово увек покаже као неуспешна. Понекад жене покушавају глумити јунакиње филмова „Одвајна“ (The Brave One, 2007) или „Пљујем на твој гроб“ (I Spit on Your Grave, 2010). Сми-

слиле су лукав план да починитељ силовања буде онеспособљен или чак послан на други свет, а затим су се нашли на неком броду. Када осветнице буду откривене, судије и тужиоци за њих немају сажаљења, пошто представници закона једногласно говоре: „Зашто нисте контактирали полицију одмах након силовања?“

Резултат освете је дуготрајна затворска казна.

ШТА ПОСЛЕ СИЛОВАЊА?

Окрећемо се, дакле, главном питању у нашем чланку: **Како се носити са психолошком траумом после преживљеног сексуалног насиља.**

Прво што жртва треба да уради јесте да се обрати некој од непрофитних организација које су специјализоване за помоћ женама које су страдале. У Америци постоји најмање 300 таквих организација и све оне добијају врло велика средства од државе. О њима можете сазнати у било којој полицијској ста-

ници или болници у којој сте испитивани после немилостиво догађаја.

Успут речено, такве организације активно рекламирају своје услуге путем интернета, јер жртве силовања често не желе да комуницирају са људима. Уопште, користите Гугл претраживач. Кључне речи су: „Опоравак после сексуалног злостављања“, „Помоћ жртвама силовања“ итд.

По правилу, ове организације пружају три врсте помоћи: бесплатне и неограничене телефонске разговоре са стручњаком, личне разговоре са психологом у групи и књиге и брошуре са саветима. Прве две методе су најефикасније. Одмах ћете осетити искрену и свеобухватну подршку.

Друго, отиђите у књижару и купите збирку оптимистичних фраза и цитата великих људи (позитивни цитати / афоризми). Пажљиво читајте ову књигу, кад год да се појави слободно време – у јавном превозу, на клупи у парку, ноћу пре одласка у кревет.

Запамтите да су већина аутора афоризама људи који имају врло тешку судбину. Вероватно им је било много теже да се носе са доживљеним него вама. Прошли су кроз понижење, патњу, неправду, физички и психички бол. Нису се предали и немили догађаји су их учинили јачим.

„Прочитао сам пет хиљада животворних цитата, а само два су постали мој животни мото“, каже 34-годишња Кели, силована од стране једног старог познаника, ослобођеног из затвора. „Нећу рећи који су то. Свака жена има своје. Ја ћу само рећи да читање књига са мудрим изрекама заиста представља добар начин да се избрише ужасна слика насиља.“

Треће, жртве силовања треба да буду у контакту с природом, што је чешће могуће. До овог

закључка амерички психолози су дошли почетком 20. века. Пливање у језеру, шетња шумом, посматрање излазака и залазака сунца, контакт с птицама и животињама – све то понекад боље утиче на човека него таблете и разговор са бројном рођацима који желе да помогну.

Најбоље је заборавити на високу технологију за време „комуникације“ са флором и фауном. Телевизија и друштвене мреже носе са собом много негативности. Једино што се може допустити током боравка у природи су позитивне аудио књиге (по могућности шаљива или авантуристичка дела).

Четврто, скоро 10 посто жртава сексуалног насиља у Америци почиње да се занима за религију. Ово је сјајан начин да проширите своје хоризонте и свест, да гурнете тренутне проблеме у позадину. Потребно је духовнику говорити о доживљеној трагедији. Само покажите интерес и врата ће се отворити.

Пето, врло је важно да жена која је доживела силовање постави себи неколико тешких, али остваривих циљева.

Као пример можемо навести онај 28-годишње Саманте Д. из Висконсина. Постала је жртва насиља групе пријатеља који су је позвали на забаву, а потом је успавали таблетама раствореним у коктелу. „Прва три месеца су ме опседале мисли о самоубиству“, сећа се Саманта. „Било ме је срамота да погледам у очи друге људе. Чинило ми се да сви злуради и да ме оговарају. После тога сам почела да све доживљавам као тест издржљивости.“

Саманта се почела бавити спортом, смршала је, научила да се вози на ролерима и чак је добила и појас кик-боксерке. Срела се са својим пријатељима

годину дана после силовања, што је код њих произвело потресан ефекат.

„Уместо сажаљења, видела сам на њиховим лицима дивљење“, каже Саманта, „Видели су моју физичку и менталну трансформацију, издржљивост и снагу воље. Цело вече сам морала да одговарам на питања како своје тело учинити привлачним. Нико се није сетио силовања. Из жртве сам се претворила у вођу.“

Саманта је једна од оних жена која позитивност види и у негативном догађају. Нашла је снаге и да опрости силоватељима, спасавајући их дуготрајне затворске казне.

„Искрено ми је жао што су силоватељи уништили свој живот“, рекла је, „за разлику од мене, они неће имати другу шансу.“

Шесто, жртве силовања увек треба да имају на уму да се могу неповратно растопити у америчком друштву. Око 0,3% силованих жена не може да се врате у прошлост и мењају апсолутно све – место становања, посао, телефон и е-пошту, чак и име и презиме. Живот изнова је тешка, али понекад једино исправна одлука.

Тако се Керол Р. из Тексаса преселила после проживљеног кошмара у другу државу, променила презиме, уз одлуку да се више никада не врати у свој родни град. Удала се, родила петоро деце и сада се осећа заиста срећно.

„Два пута годишње срећем се са својим родитељима у карипским летовалиштима, али чак ни они не знају моје ново име и место становања“, каже она, „и приликом разговора никада не говоримо о прошлости.“

Промена идентитета и окружења, према Керол, су најефикаснији начини да се решите психолошких траума. „То је била моја најбоља одлука“, признаје, „у супротном, постала бих зависница од дроге или бих завршила на неуропсихијатрији на лечењу“.

Занимљиво је да Керол није имала проблема са променом имена и презимена. Држава се према оваквим захтевима односи са разумевањем. У рубрици „разлог промене личних података“ искрено је написала: „Силована сам. Сада желим да започнем нови живот на новом месту и под новим именом.“ Ово је било довољно да се добију нови документи, тачно шест месеци после подношења захтева.

Керол саветује страдалим женама да ни у ком случају не крену са самооптуживањем, односно да свесно не излажу психу и тело патњи. Дрога, алкохол, намерно наношење бола резањем руку или других делова тела, само доводи до тога да касније жалите због свега тога.

„Време лечи апсолутно све“, каже она, „На ову мисао се морате навикнути. Без обзира колико вам било тешко првих недеља или месеци после онога што вам се догодило, јер у будућности ћете сигурно постати срећна особа.“

На крају, треба рећи да тренутно у Америци има више од осам милиона жена које су биле силване. Срећом, готово 95 посто се вратило у нормалан живот.

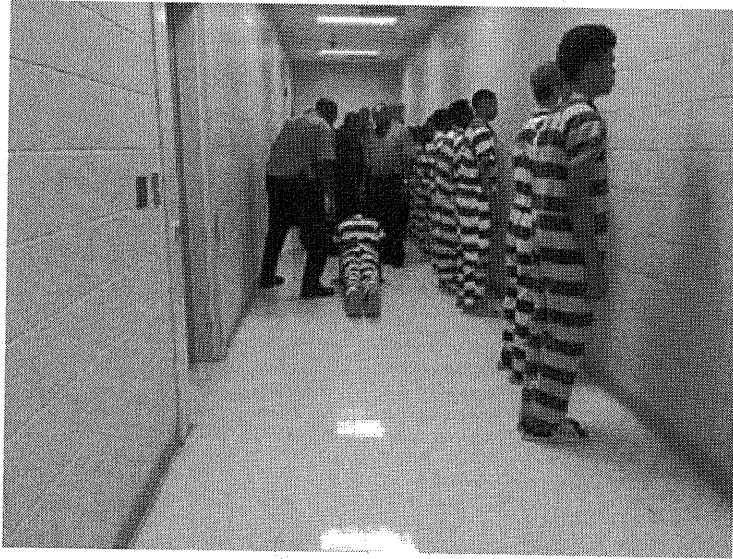
САД ИМАЈУ НАЈВЕЋИ БРОЈ УХАПШЕНЕ ДЕЦЕ НА СВЕТУ*

- **Након појаве студије Уједињених нација која показује да, према најскромнијим проценама, у затвору има седам милиона деце широм света, један од аутора ове студије Манфред Новак рекао је да Сједињене Државе воде у погледу притвора деце млађе од 18 година. Чак 60 од 100.000 деце смештено је у америчке казнене институције или имиграционе затворене системе. У погледу овог показатеља, земље најближе Сједињеним Државама су Боливија, Боцвана и Шри Ланка, док је у западној Европи само 5 од 100.000 деце лишено слободе, а у Канади: 14-15 од 100.000**

Новак је такође напоменуо да је Трампов рат са имигрантима стекао расистичка обележја, јер су деца истргнута из руку родитеља и бачена у хелије поста-ла главни разлог високог нивоа прогона деце у Сједињеним Државама. Затворена деца у САД чине готово трећину од 330 хиљада деце која су смештена у свим камповима за имигранте света. „Сједињене Државе су једна од водећих земаља по овом показатељу. Имамо више од 100.000 деце која су смештена у имиграционим притворским центрима“, рекао је Новак, иначе правник и професор који се бави људ-

* Превод чланка: United States has the highest child detention rate in the world, Niles Niemuth, wsws.org, November 19, 2019.

ским правима. „Наравно, одвајање деце од родитеља, посебно мале деце, као што то ради Трампова влада на мексичко-америчкој граници, строго је забрањено Конвенцијом о правима детета. Ја бих то назвао нехуманим поступањем са родитељима и децом.“

Узгред, Сједињене Државе су једина чланице УН које нису ратификовале Конвенцију о правима детета. И демократе и републиканци с једнаком ревностју то одбијају од 1995. године, када је конвенција потписана. „Они одводе децу од родитеља само да би спречили илегалну имиграцију из Централне Америке у САД, а ово је нехумано поступање“, рекао је Новак и додао да се такође крши Конвенција УН против мучења и Пакт о грађанским и политичким правима, које су, иначе у САД ратификовани.

Иако је пракса раздвајања породица забрањена судским налогом, Гранична служба и Америчка имиграциона и царинска полиција још увек задржавају велики број малолетних имиграната. Према истрази новинара Асошиатед Преса и PBS -а, у 2019. години у заточеничким центрима америчке владе било је смештено око 70 хиљада беба, деце и адолесцената, што је 42% више у односу на 2018. годину. Новак је такође указао на страшну ситуацију за децу имигранте у Мексику, где је влада председника Андреса Мануела Лопеза Обрадора сарађивала са незаконитим напорима Трумпове администрације да ускрати приступ средњоамеричким тражиоцима азила Сједињеним Државама. У Мексику је у центрима за имиграцију тренутно 18.000 деце, а у затворима 7.000.

Поред тога, више од 55.000 азиланата у Сједињеним Државама, укључујући децу, протерано је у Мексико до доношења одлуке о њиховим захтевима. Иако неки подносиоци представки живе са својом родбином у Сједињеним Државама или су депортовани у матичне земље из којих су побегли, њихова места која су напуштена у камповима брзо се пуне новом ухапшеном децом која су лишена слободе док су прелазили границу. Током Трамповог мандата деца се чак дуже задржавају, јер се његова влада противи законским ограничењима за притварање деце у притворске центре. Недавно је суд блокирао иницијативу о притвору деце и родитеља на неодређено време. Добро је познато да затварање деце, са родитељима или без њих, доводи до тешких менталних болести и повећава ризик од педофилије.

Шокантни број хапшења деце у Сједињеним Државама такође је повезан са великим бројем

годишњих хапшења малолетника која резултирају кривичним пријавама и затворским казнама у малолетничким домовима или у затворима за одрасле. Према статистикама ФБР, у 2018. години било је око 720.000 ухапшене деце млађе од 18 година, а у 2013-2017. полиција је ухапсила око 30.000 деце млађе од 10 година. **У просеку 500.000 младих Американаца пролази кроз систем малолетничких казни сваке године.** Сједињене Државе једна су од ретких земаља у којој не постоји минимални рок за кривично гоњење, па законодавци државе морају одлучити у којој доби могу да осуде децу на затворску казну. У 34 државе не постоји минимални праг за кривично гоњење, а у 24 државе не постоји минимални праг за малолетнике у затвору за одрасле.

Новак је рекао да, иако постоје докази о масовном малтретирању деце у америчким затворима, УН неће да предузму ништа, јер су САД стална чланица Савета безбедности. „Ово је једна од слабости УН-а“, рекао је, обраћајући се другим земљама. Такође, Новак је рекао да се у затворским камповима у Сирији и Ираку налази 29.000 деце повезаних са Исламском државом. Иако већина страних затвореника ових логора има француско држављанство, француска влада је одбила да им помогне. Новак каже да чак и ако су неки од њих били принуђени да се боре за Исламску државу, њих треба сматрати жртвама, а не криминалцима.

Према извештају УН-а, злостављање деце је глобални феномен и то је озбиљан недостатак капиталистичког система који не може да задовољи најосновније потребе милиона људи, укључујући и најбогатију земљу у људској историји. **Овај систем кажњава и повређује децу због преласка граница**

без папира. А овај проблем се не може решити уз помоћ УН и његових позива на реформе и добротворне акције.

То је ирационалан систем и у основи варварски. Мора се срушити и заменити системом који сваком детету гарантује безбедан и сигуран живот, без обзира где се оно родило, и који уклања границе и окончава рат. То се може постићи само револуционарном социјалистичком трансформацијом друштва од стране међународне радничке класе.

АМЕРИЧКЕ СЛУЖБЕ ЗА ЗАШТИТУ ДЕЦЕ КАО ДЕО СИСТЕМА ЗА ТРГОВИНУ ДЕЦОМ ЗА ПРОСТИТУЦИЈУ*

- Трговина децом у сексуалне сврхе тренутно је права епидемија. У америчком друштву, педофилија се развила као резултат уништавања културе и морала, али и због неговања криминалне пермисивности уз пратећу ћутњу медија

Још је одвратнија, нормалном човеку, и сама помисао да у скоро свим градовима и државама Америке сводници продају малолетну децу ради секса.

Још је одвратније чињеница да је већина деце која су изгубљена у овој бездушної црној рупи раније била смештена у хранитељске породице.

То јест, систем хранитељских породица у Америци представља основу за трансформацију деце у сексуално робље.

Размислите на тренутак. Већина малолетних жртава сексуалног злостављања одузеле су Службе за заштиту деце (СЗД). Управо је тој организацији поверено да их штити.

* Превод чланка: Служба защиты детей США как элемент системы сексуальной торговли детьми, <https://politus.ru/v-mire/4253-sluzhba-zaschity-detej-ssha-kak-jelement-sistemy-seksualnoj-torgovli-detmi.html>

СЗД су овлашћене да отимају децу из својих породица. Такође је позната по корупцији, која влада у њој и окрутном понашању према деци.

Сва патња деце везана је, наиме, за много новца. Удомљена деца доносе приходе неговатељима. Све државе добијају велике количине новца од савезне владе за свако дете у хранитељском дому.

Ово ствара озбиљну корупцију и грозне злочине. Званичници Службе за заштиту деце смештају малолетну децу у хранитељске породице, које за то добијају новац, а истовремено су хранитељи извршили кривична дела по сексуалном основу.

Најгнусније је што сваке године стотине усвојене деце једноставно нестану из овог система.

Мајкл Долче, сарадник адвокатске фирме Cohen Milstein, недавно је дао статистички преглед односа између премештања деце у хранитељске породице и сексуалног злостављања.

Америчке службе за заштиту деце као део педофилског система

У чланку за Newsweek пише да већина људи није свесна трговине децом у систему намењеном да их заштити, али чињенице отрежњују.

Национални центар за несталу и злостављану децу (NCMEC) утврдио је да је „од више од 18.500 деце која су нестала током 2016. године, свако шесто дете вероватно постало жртва трговине децом у сексуалне сврхе. Од тога је 86% било принуђено да тргује својим телима пре нестанка.“

Агенције за спровођење закона које се боре против трговаца децом потврђују процену NCMEC-а.

Претреси ФБИ-ја широм земље спроведени су у 70 градова 2013. године, при чему је откривено како је 60% деце жртава било из хранитељских породица или специјализованих домова. **Током 2014. године, власти у Њујорку процениле су да је 85% малолетне деце у трговини људима претходно било под надзором званичника из система заштите деце.**

У 2012. години, полиција америчке државе Конектикат је спасила 88 деце од трговаца децом; 86 је било под системом „заштите“ деце.

Још је више забрињавајуће што према подацима ФБИ-ја многа усвојена деца спасена од трговаца људима никада нису проглашена несталима од стране органа за заштиту деце.

Ни за штампе, ни за владе ово није тајна, а медији из неког разлога ћуте о сексуалном злостављању деце у хранитељским породицама.

Према оценама америчких власти, чланак попут овог није пожељан из разлога што изазива страх код становништва, као и неповерење у власти.

Међутим, недостатак пажње политичара о овом веома важном питању, такође, говори о намерном прикривању монструозних злочина над малолетницима.

До 2013. године Малика Саада Саар написала је чланак у Huffington Post-у описујући ситуацију по питању педофилије. Огромна већина жртава сексуалних перверзија била су деца из хранитељских породица.

Природа њиховог психолошког развоја у овом окружењу парализује вољу деце да се одупру, што их претвара у идеалне сексуалне робове, јер себе сматрају непотребним, осим за сексуална иживљавања других.

У хранитељским породицама и / или у домовима за незбринуту децу константно их понижавају и малтретирају, злостављајући их, истовремено их подстичући да себе доживљавају као бескорисна и непотребна бића.

Овакав константан притисак и понижавање објашњавају њихову апсолутну покорност сводницима.

Међутим, то не објашњава некажњивост и криминалност целог ланца који омогућава злостављање деце, од званичника и запослених у Служби за заштиту деце, хранитеља, па до сводника и љубитеља „дечијих јагода“.

ЖЕНЕ ИЗ САД ПОЗИВАЈУ НА СУПРОТСТАВЉАЊЕ ФЕМИНИСТИЧКОМ ЛУДИЛУ И ОДБИЈАЊУ НАПАДА НА МУШКАРЦЕ*

- Једини могући одговор на ово феминистичко лудило је супротстављање феминистичкој елити
- Према Петерсоновом мишљењу, “не треба толико мушкарци да се боре против феминистичког лудила, већ саме трезвене жене. Другим речима, жене су те које морају узвратити својим `лудим, психопатским и лудим сестрама`, а не мушкарци“

Феминизам уништава тзв. патријархат и ствара матријархат, а та идеја је досегла данас свој врхунац.

Према доктрини феминизма да би се створио матријархат, неизбежно је уништити брак и породицу. Према мишљењу феминисткиња, да би жене могле да владају светом, морају се одрећи своје природе и жеље да стварају породицу, што их држи везаним за кућу. Бити супруга и мајка постаје ствар прошлости.

Њихова прва линија напада била је усмерена на мајчинство, покушавајући да унизи ово осећање,

* Превод чланка: Американские женщины призывают противостоят феминистскому безумию и отказываются нападать на мужчин, mail.detimam.ru...ssha...protivostojat-feministskomu...

уверавајући да ће паметне жене боље искористити време ако рађају и брину о својој децу.

Друга линија напада била је потпуно елиминасање зависности жена од мушкараца, па чак и развода. Феминисткиње су позвале жене да постану самохране мајке и ослањају се на владине субвенције уместо на своје мушкарце.

Трећа линија напада, која се управо одвија, најекстремнија је и има за циљ потпуно уништење људи.

Нове смернице Америчког психолошког удружења (АПА), које проглашавају традиционалну мушкост “штетном”, требало би да служе као узбуна не само за Американце, већ и за цео свет. Уосталом, сва ова инфекција почиње да се шири управо из Сједињених Држава, а затим постепено покрива западни свет.

Упркос чињеници да **антимушка пропаганда царује Холивудом**, у корпоративним медијима и на америчким универзитетима, нове смернице АПА борбу мушкарца за свој пол, мужевност и није случајно да **у АПА има двоструко више жена него мушкараца**. Многе од ових жена, сматрају се феминистичком елитом. Тако се њихов поглед на свет о мушкарцима, женама, сексу, послу, браку и родитељству филтрира кроз посебно конфигурирани објектив и као нови идентитет пропагира и уздиже на потпуно нови ниво.

Да подсетимо, АПА је више пута доказала да није неутрална организација, већ радикална секта која одбацује природну биологију и примењује неприродне, вештачке и измишљене принципе социологије.

АПА заиста верује, или се претвара да верује, да су амерички мушкарци, као група, угњетачи жена, а многе будале поштују ову глупост. На пример, компанија “Проктор и Гембл” управо је објавила оглас који охрабрује мушкарце да се ослободе своје “отровне мушкости”.

Ово је очигледна манифестација родне пропаганде, и читаво друштво, укључујући и америчке мушкарце, мораће, пре или касније, да се супротстави овоме.

Борбу мушкараца против екстремистичког феминизма, између осталих подржава **Петлиа Петерсон**, клинички психолог. Људи треба да се побуне, мада је јасно да то неће учинити сви и то из сасвим прозаичних разлога.

Као што клинички психолог **Џордан Петерсон** и бивши феминистички дисидент **Камила Палиа** објашњавају, “мушкарци се морају побунити и за-

хтевати да их поштују као мушкарце, јер, јасно је, не постоје друге методе”.

Колико је ироније присутно у феминистичким догмама показује чињеница да већина мушкараца није тлачитељ, већ сарадник, пријатељ жена који им омогућавају не само лакши него и квалитетнији живот. Мушкарци желе да су жене задовољне, а не да их контролишу.

На жалост инсистирања жена-феминисткиња, као и нездравог дела друштва да мушкарци занемаре своју мушкост дају одређене резултате. Промене у мушком понашању углавном се примећују код млађих мушкараца.

Једини могући одговор на ову феминистичко лудило је супротстављање феминистичкој елити.

Према Петерсоновом мишљењу, “не треба толико мушкарци да се боре против феминистичког лудила, већ саме трезвене жене. Другим речима, жене су те које морају узвратити својим ‘лудим, психопатским и лудим сестрама’, а не мушкарци”.

Нормалне жене не воле оне који уништавају породицу и, самим тим и друштво. Њихови гласови који позивају на престанак ове мизогиније и неприродне оргије морају постати гласнији и присутнији у јавности.

Многе жене у САД не обраћају пажњу на нападе милитантних феминисткиња, које позивају на мржњу и обрачун са мушкарцима. То се мора променити, јер ако не започну одбрану мушкараца све ће отићи у смеру патологије ...

Анатолиј Васерман
Русија

ГДЕ СЕ ЗАВРШАВАЈУ САД И ПОЧИЊЕ СОРОШ?*

- **Џорџ Тивадарович Шварц**, који је постао **Џорџ Сорос** у Сједињеним Америчким Државама и одавно је препознат као „непожељна особа“ у својој родној Мађарској, купује политичаре за велепродају и малопродају држава, које су донедавно биле развијене, а сада спадају у категорију земаља у развоју

Попут Грузије, у којој је за време председниковања Михаила Николозовича Сакашвили купио скоро све министре, или Украјине, где се добра половина оних који су се домогли власти после државног удара 22. фебруара 2014. отворено зову сорошитама.

Међутим, испоставило се да Сорос и тамо где је емигрирао, успешно манипулише високим политичарима.

Бивши градоначелник Њујорка, а сада Трампов лични адвокат, **Рудолф Вилиам Луис Харолдович Циулиани**, наставља да говори о прљавштини која је донесена из Кијева. Конкретно, **рекао је да је Сорос**

* Превод чланка: Где кончаются США и начинается Сорос, <https://www.imperiyaneews.ru/details/e2604783-ef2a-ea11-810f-020c5d00406e> <https://ren.tv/blog/anatolii-vasserman/641644-gde-konchaitusia-ssha-i-nachinaetsia-soros>

био умешан у именоване четири узастопна амбасадора, укључујући и Марију Луизу Михајловну Јованович, која је постављена још за време председниковања Обаме, али ју је 20. маја ове године председник Трамп опозвао због нелојалности.

Међутим, сама Јованович је на затвореном рочишту у Представничком дому 11. октобра 2019, где су излагали оптужбе против Трампа, своју оставку отворено назвала – цитирам – „невероватном и сумњивом“, па чак и последицом – цитирам – „ни на чему заснованих оптужби људи вођених сумњивим мотивима.“

Штавише, рекла је – цитирам: „Не знам из којих разлога је господин Циулиани одлучио да ми објави рат. Можда су људи повезани с њим мислили да ће њихове личне финансијске амбиције страдати због антикорупцијске политике коју смо водили у Украјини.“

Подсећам вас на јавни чланак: према верзији САД, антикорупциона политика је средство произвољног окривљавања и елиминисања сваког ко САД не

одговара. Међутим, сада се испоставило да су на удару – не само САД, већ и сам Сорош, који је много пре Бориса Абрамовича Березовског успешно развио древну технологију приватизације власти.

Једноставно је: САД купују стране политичаре, а Сорош купују и саме политичаре САД.

II

САД И НАЦИСТИ

Платон Беседин
Русија

КАКВУ ОБАВЕЗУ САД ИМАЈУ ПРЕМА НАЦИСТИМА?*

- Зло, чувајући своје језгро, прелази од једног до другог – мења тела, али не и своју егзистенцију. И док коначно не буде поражено, генерисаће небројене одсјаје, сенке, потомство
- Таква је бескрајна игра са ђаволом – и зато је фашизам толико упоран, попримајући један или други облик. Његова суштина је константна. Монструозно константно
- Нацизам Трећег рајха, без обзира колико нас сада уверавали у супротно, није споредни елемент Запада, његова пета нога причвршћена за диносауруса
- Не, у неким манифестацијама је, напротив, био производ и логична последица процеса који се тамо одвијају. Ово није класика „не без црне овце у породици“, већ одгој злог, али веома вољеног сина, који се потом побунио против оца
- У дубинама Запада постоји разумевање његовог савеза са злом, али је већ дуго и упорно потиснуто на маргину свести, тако да се

* Превод чланка: Чем США обязаны нацистам,
<https://regnum.ru/news/polit/3201775.html>

нико никада не усуђује да промуца о нацизму у овом или оном облику

- На пример, она иста еугеника, која је била 1920-их и 1940-их година прошлог века, ни у ком случају није процветала у Немачкој, већ у Сједињеним Државама. Тамо је присилно стерилисано више од 70.000 америчких грађана. Влада их је сматрала непоузданим и претњом за опстанак клана
- Ово зверство – најдемократскији и најправеднији Устав на свету већ је био на снази – оправдао је и инспирисао један од најпознатијих и најцењенијих америчких правника Оливер Вендел Холмс, који је изјавио: „Било би боље за цео свет да друштво није чекало, да инфериорни буду осуђени за злочине или умру од глади због сопствене слабоумља, већ да спрече оне који су очигледно инфериорни да се репродукују. Довољне су три генерације“
- Чарлс Буковски, амерички класик, рођен у Немачкој, прекрасно се изразио о томе. Топло препоручујем читање његове кратке приче коју је украсио свастиком. Реч је о отмици америчког председника, у чије тело је трансплантиран Хитлеров мозак. Наговештај је очигледан

Занимљив чланак недавно је објавио колумниста CNN -а Лев Голинкин. По завршетку Другог светског рата, САД су акумулирале на својој територији значајан број нациста, Хитлерових прис-

талици. Америка им је не само дала политички азил, већ их је и укључила у процесе који су им омогућили да додатно ојачају моћ своје земље.

Ево шта Голинкин каже: „Нисмо им само пружили уточиште – у неким случајевима смо их дочекали и заштитили, сакрили од правде. Крајње је време да то признамо“. И заиста то је тако. Међутим, сигуран сам да неће бити признања или разобличења. Сједињене Државе и даље званично признају сарадњу са нацистима само у оквиру операције „Спајалица“. Временом ће вероватно и ово сакрити.

У међувремену, масе нацистичких криминалаца преселиле су се у Сједињене Државе након рата. Уопште у Америку – и Северну и Јужну. Међутим, сарађивали су само са Вашингтоном. Ови бивши нацисти, криви за злочине над десетинама милиона људи, нису водили исти начин живота као што је приказано у екранизацији Стивена Кинга „Способни ученик“. Нису се повукли, нису се препустили подвижничтву, већ су успешно и плодно радили за америчку владу. Како на пољу идеологије, тако и пре свега на пољу војних послова.

Један од примера: Ради се о најмање 120 научника из Трећег рајха. Конкретно, конструктор ракета, научник Вернхер фон Браун. Након пресељења у Америку – у Немачкој је сарађивао са Адолфом Хитлером – запослио се у НАСА. Сједињене Државе њему дугују слање свемирског брода на Месец.

Исто се, што је интересантно, десило и са Јапанцима. Можете се сетити специјалне „Јединице 731“, која се бави истраживањем на пољу биолошког оружја. Експерименти су изведени на људима и одли-

ковали су се изузетно окрутношћу. Међутим, Американци нису осудили чланове „Одрета“ – нису га осудили јер су присвојили његова достигнућа. А шеф „Јединице 731“, Сиро Исии, добио је имунитет од кривичног гоњења у Сједињеним Државама на захтев генерала Мекартура, никада се није појавио пред токијским судом и није кажњен за ратне злочине. Истраживање је наставио у америчком Мериленду.

Вернер фон Браун

Листа је бескрајна. Јасно је да се величина Сједињених Држава у неким својим аспектима у великој мери заснива на достигнућима Трећег Рајха. Ово је пословна психологија, када се уместо осуде криминалаца и зликоваца, стављају у службу да чине још већа злодела и злочине.

Истовремено, нацизам Трећег Рајха, колико год нас уверавали у супротно, није споредни елемент Запада, његова пета нога причвршћена за

диносауруса. Не, у неким манифестацијама, напротив, био је производ и логична последица процеса који су се тамо одвијали. Ово није класик „не без црне овце у породици“, већ одгој злог, али веома вољеног сина, који се потом побунио против свог оца. У дубинама Запада постоји разумевање његовог савеза са злом, али је дуго и упорно гурнуто на маргину свести, тако да се нико никада не усуђује да промуца о фашизму у овој или оној манифестацији.

На пример, она иста еугеника, која је била 1920-их и 1940-их година прошлог века, ни у ком случају није процветала у Немачкој, већ у Сједињеним Државама. Тамо је присилно стерилисано више од 70.000 америчких грађана. Влада их је сматрала непоузданим и претњом за опстанак клана. Ово зверство – најдемократскији и најправеднији Устав на свету већ је био на снази – оправдао је и инспирисао један од најпознатијих и најцењенијих америчких правника Оливер Вендел Холмс, који је изјавио: „Било би боље за цео свет да друштво није чекало, да инфериорни буду осуђени за злочине или умру од глади због сопственог слабоумља, већ да спрече оне који су очигледно инфериорни да се репродукују. Довољне су три генерације“.

Можете оценити и архивске хронике које нам представљају колекције америчких нациста 30-их година прошлог века. Такође, можете проучити релевантна документа која описују како су америчке компаније уложиле огромне количине новца у Хитлерову Немачку.

Речи из уџбеника бившег председника Империјалне банке Јалмара Шахта, који је током суђења у Нирнбергу у интервјуу америчком адвокату рекао:

„Ако желите да оптужите индустријалце који су помогли у пренаоружању Немачке, онда морате оптужити себе. Од вас ће се тражити да оптужите Американце. На пример, Опелова фабрика аутомобила није производила ништа осим војних производа. Ова фабрика је била у власништву вашег **Ценерал Моторс-а**. Готово до краја рата, са посебном дозволом за трговину са Немачком, Италијом, Јапаном, пословала је америчка телекомуникациона компанија ИТТ. Ауто-гигант **Форд** није зауставио производњу у **Француској** након окупације од стране **Немаца**, док је Херманн Гоеринг, који је био на челу индустријског концерна Reichswerk Hermann Goering, лично спонзорисао Фордове активности у Европи. Па, и Хенрија Форда, Хитлер је генерално звао својим инспиратором.

Закључујем: америчка величина, америчка доктрина делимично је повезана са нацистичком историјом. Они истовремено хране, а и сами се хране овим. Отуда овај чувени *modus operandi* САД – са новим нацизмом.

Чарлс Буковски, амерички класик, рођен у Немачкој, прекрасно се изразио о томе. Топло препоручујем читање његове кратке приче коју је украсио свастиком. Реч је о отмици америчког председника, у чије тело је трансплантиран Хитлеров мозак. Наговештај је очигледан.

Све наведено, у ствари, не значи да Америка није учинила ништа да победи Хитлера или да је ово нацистичка држава. Не, али увек је неопходно запамтити да зло, чувајући своје језгро, прелази са једног на другог носача – мења тела, али не и своје постојање. И док коначно не буде поражено, генерираће небројене одсјаје, сенке, потомство. Таква је

бескрајна игра са ђаволом – и зато је нацизам толико упоран, попримајући један или други облик. Његова суштина је константна. Монструозно константна.

Викторија Никифорова
Русија

МАСОВНИ ПРОГОН КИНЕСКИХ НАУЧНИКА У САД*

- САД кинеске научнике протерују из државе, док студентима из ове земље не дају визе. Истовремено, амерички професори се ислеђују од стране ФБИ уколико су имали какав конта-кт са колегама из Кине
- Нова рунда сучељавања две суперсиле претворила се и у битку за науку и напредну техно-логију. Како се ово одвија и какве су после-дице?

Пре годину дана у Силиконској долини умро је један од водећих физичара нашег времена, професор Стенфорда, кандидат за Нобелову награду, Џанг Шоученг. Околности његове смрти још увек нису у потпуности утврђене. Јасно је само да је овај угледни научник последњу годину свог живота провео у атмосфери прогона.

У марту 2018, трговински представник САД, Роберт Лајтхајзер објавио је извештај о „Кинеској крађи интелектуалног власништва“, у коме је поменуо компанију Џанг Шоученга, а која успешно послује у Пало Алту. У новембру је објављена нова вер-

* Превод чланка: США начали массовую травлю китайских ученых, <https://vz.ru/world/2019/12/22/1014261.html>

зија извештаја, у којем је Џанг Шоученг постао готово главни оптужени за крађу напредне технологије у Сједињеним Државама.

Документ је написан у незаборавном стилу ере макартизма. Био је препун израза попут „кинеске инфилтрације у поље америчких напредних технологија“, „убацавање кинеских агената“ и „продор представника кинеског режима у Силицијумску долину“. Сјајна каријера Џанг Шоученга, с његовим грантовима и наградама које се добијају подједнако у Сједињеним Државама и Кини, тумачена је као злонамерна шпијунажа. Научник је крив за грант који је добио од кинеске владе у оквиру програма „Хиљаду талената“ за повратак кинеских научника у отаџбину и сарадњу са Хуавеј (Huawei).

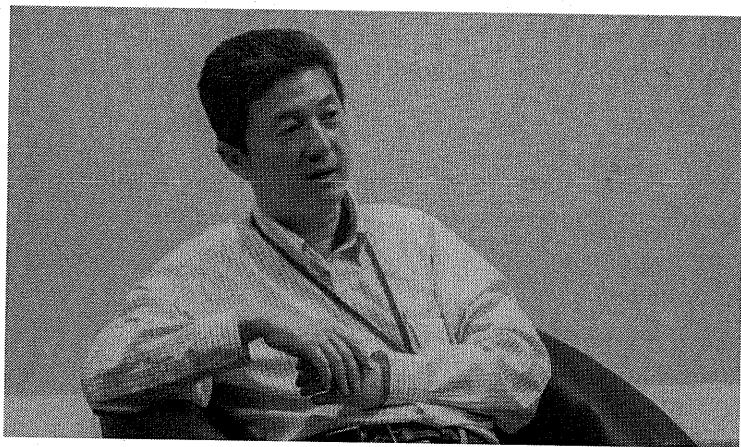
Оптужбе о скривању информација о себи изгледале су посебно чудно у позадини чињенице да је физичар био апсолутно отворена, јавна личност. Читава његова научну каријера била је доступна „као на длану“, јер је сво објављивао на интернету. Редовно је предавао на Универзитету Станфорд и одавно је држављанин САД. Научник је дуго и отворено водио све своје активности у САД. Међутим, Лајтхајзеров извештај га је претворио у неку врсту тајног шпијуна, попут оних који су 1940-их водили америчке филмове ноирес.

Посебно су биле необичне оптужбе да је скривао информације о себи, иако је физичар био апсолутно отворен, јавни делатник. Читава његова научну каријера била је доступна „као на длану“, јер је сво објављивао на интернету. Редовно је предавао на Универзитету Стенфорд и одавно је амерички држављанин. Сву своју активност у САД водио је одавно и јавно. Међутим, Лајтхајзеров извештај учинио га је

некаквим тајним шпијуном, пупут оних ликова у америчким криминалистичким филмовима, сниманих 1940-их година.

На крају, његова компанија настала је на кинеском новцу уз топлу подршку америчке стране. Џанг Шоученг је откупио стартапове који раде на пољу напредних технологија у Силицијумској долини, која му их је са задовољством продавала. Поред његове компаније, данас у Силиконској долини ради више од 20 таквих компанија које се финансирају из Кине.

Лајтхајзер је утицајни функционер Беле куће. Као шеф америчке трговинске мисије он надгледа америчке трговинске ратове – укључујући и са Кином. Његов извештај играо је улогу „потказивачког, јер су га искористиле“ америчке тајне службе, а у новембру су агенти ФБИ упали и у канцеларију Џанг Шоученга.

Џанг Шоученг

Почела је истрага. Џанг Шоученг је одведен на испитивање. У Канади, 1. децембра 2018. године, на захтев Сједињених Држава ухапшена је и ћерка осни-

вача компаније Хуавеј, са којом је Џанг Шоученг сарађивао. Истог дана научник је „скочио кроз прозор“. Рођаци су рекли да је то самоубиство узроковано депресијом. Међутим, његов колега, професор Сколковског института науке и технологије, Артем Оганов, рекао је за магазин *Огонек* да је „тешко замислити здравију, оптимистичнију и успешнију особу“.

Скоро одмах, умешао се и одбегли кинески олигарх Хуо Венгуј и почео да наговештава да су научника наводно убиле кинеске обавештајне агенције: наводно је имао неке тајне податке о томе како Кина купује и краде америчку технологију.

Етничка чистка у америчкој науци

Међутим, представници кинеске научне заједнице у Сједињеним Државама добили су супротан сигнал. Схватили су да им америчке тајне службе могу стварати не само проблеме, већ и фаталан исход. На крају, сви се сећају како су водећи ирански стручњаци за нуклеарну физику, иако у највећој животной снази, умирали један за другим.

Загонетна смрт угледног кинеског физичара открила је, уствари врх леденог брега, јер прогон кинеских научника у Сједињеним Државама траје већ неколико година. Данас су добили такву размеру да их представници научне заједнице отворено називају „етничком чистком“.

Током низа година кинески студенти (данас скоро 300.000 студира у Сједињеним Државама) су омогућили несметан доток долара водећим универзитетима у земљи. Научници из Кине постигли су сјајне успехе у америчким лабораторијама, имали важна

открића, предавали, добијали престижне научне награде и, заправо, обезбедили славу интернационалној „компанији“, која се називала „америчка наука“.

Међутим, данас, Трампова администрација, смањује све врсте сарадње две земаља. Визе кинеским студентима се дају нерадо. Кинеским научницима се такође ускраћују виза, са и без повода. Амерички универзитети су, на захтев ФБИ, приморани да затворе Институте Конфучија, иако их је Кина отварала према обрасцу немачког института Гетеа и Британског савета за учење језика и промоцију националне културе у иностранству.

Прогон познатих научника подсећа на седње-вековни „лов на вештице“. Пре две године, кинески супружници Ли Сјаочан и Ли Шихуа, професори на Универзитету Емори у Атланти, начинили су помак у области борбе са неизлечивом болешћу Хантигтона. Неко време били су хероји америчке штампе. Међутим, годину дана касније, обоје је изненада отпуштено са Универзитета. Ни 23-годишње радно искуство, ни америчко држављанство нису помогли. Супружници су били приморани да се врате у Кину.

Иста судбина задесила је професорку Ву Сифена – једну од водећих светских стручњака за борбу против рака. Тексашки истраживачки центар у којем је радила био је приморан да је отпусти, пошто је ФБИ почео да шаље упозорења америчким научним центрима о неприхватљивости рада са кинеским научницима. Њен амерички пасош такође није играо никакву улогу. Професорка је оптужена за крађу америчке технологије и присиљена је да напусти земљу.

У почетку је разлог за примену репресије према научницима био њихово кинеско порекло. Данас аме-

ричке власти почињу да притискају чистокрвне америчке научнике за било какав покушај конта-ктирања са кинеским колегама.

Све је постало још компликованије, када је Кина почела активно да даје грантове, стипендије и да на све начине подстиче сарадњу својих научника и иностраних колега. Пошто су САД смањиле буџет за науку, амерички научници су такође почели да аплицирају за грантове из Кине. Међутим, сада чињеница да је неко добио грант из Кине постаје компромитирајући доказ за научника.

Прогон кинеских научника је сада државна политика и координира се у самом врху. Директор ФБИ Кристофер Реј отворено је изјавио да сматра Кину „највећом пријетњом националној безбедности“ на плану крађе напредних технологија. Међутим, активности за заштиту људских права подсећају да је тероризам који се сада примењује над кинеским научницима сличан интернирању Јапанаца током Другог светског рата. Тада су Американце јапанског порекла осумњичили за шпијунажу и саботаже, те су „превентивно“ смештени у логоре. Међутим, ни једна оптужба никада није доказана.

Формално, Американци заиста покушавају да заштите своја научна истраживања и спрече извоз технологије у Кину. Међутим, у ствари, сви разумеју да је воз одавно отишао. Снажан јуан омогућава Кини да купи напредне стартапове (бизнис планови, напредне технологије и сл.) широм света. То се ради јавно и није потребна примена шпијунаже и шпијуна. Посебно јер су и сами кинески научници у врху савремене физике, биологије и фармакологије. Америка може херметички затворити своје границе, али то неће спречити кинеске научнике да постигну највише

результате и сарађују и са колегама из других развијених земаља.

Уместо тога, америчке власти једноставно погађају научну класу Кине, надајући се да ће изазвати негодовање међу научницима и победити у информационом рату, пошто се трговински рат већ губи.

С обзиром на традиционално поштовање које се исказује према научном раду у Кини, каријера на универзитетима (посебно америчким) дуго се сматрала врхом успеха. Међутим, рат против кинеских научника приморава их да се преиспитају. Кинески научници сада почињу да траже посао у Европи или се враћају у своју земљу. Оно што је кинеска влада годинама тежила, а то је да стипендијама и грантовима врати научнике, сада се догађа због америчке репресије.

Парадоксално, америчке санкције су чак и боље од мегагрантног система „Хиљаду талената“ у заустављању одлива мозгова из НР Кине и раде на јачању кинеске науке.

III

САД И РАСИЗАМ

Род Дреер
САД

РИТАМ РАСИСТИЧКЕ МОЛИТВЕ*

- „Молим се да ми помогнете да мрзим Беле људе – знате, такве типичне белце. Бираче који воле Fox News и подржавају Трампа, који су „слепи за боје“, али који дају танано осмишљене и прикривене расистичке коментаре о нама. Молим се да ми помогнете да мрзим људе који ме радо позивају на вечеру, али упозоравају комшије да буду на опрезу сваког тренутка, када странац обојени човек пролази поред њихове куће. Људе који у црквама и малим групама дочекују црнце, али нас означавају као јеретике, ако верујемо да је хришћанство вера сиромашних и потлачених. Људе који нам учтиво говоре да можемо да одемо, али од којих доживљавамо расну микроагресију у има парохијама“

Недавно је у Њујорку објављена књига „Ритам молитве: Збирка медитација за обнову“ (A Rhythm of Prayer: A Collection of Meditations for Renewal), коју је објавила прогресивна хришћанска ауторка Сара Беси. Књига је постала бестселер. Књига је намењена женама. Ево описа књига са Амазона:

* Превод чланка: A Rhythm Of Racist Prayer,
<https://www.theamericanconservative.com/dreher/a-rhythm-of-racist-prayer/>

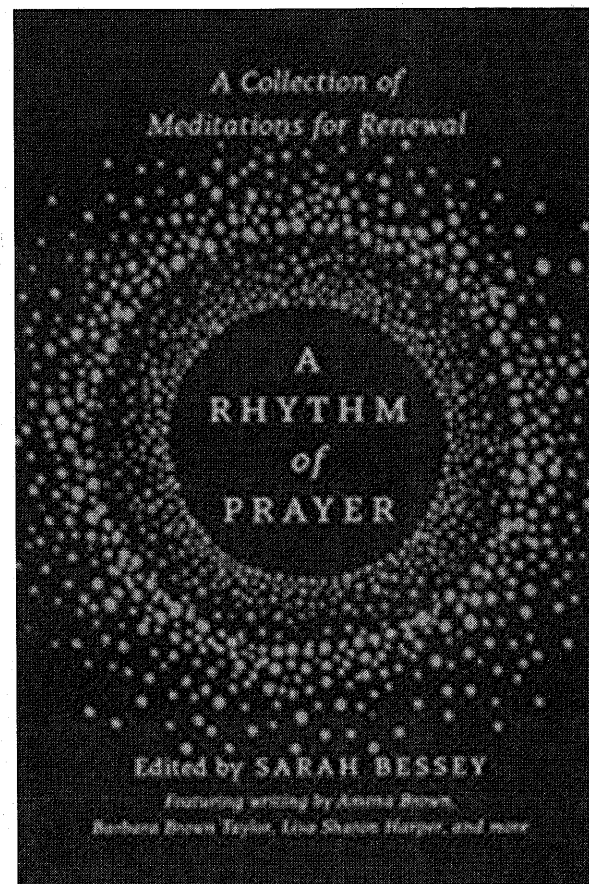
„Бестселер New York Times -а. Ова збирка дирљивих и нежних молитви нуди опуштање, радостан осећај успешне борбе и позив на акцију за све оне који су уморни, бесни, узнемирени и надају се. Написале су Барбара Браун Тејлор, Амена Браун, Нада Болц-Вебер и други уметници и мислиоци које промотер књиге Гленон Дојл назива својим омиљеним писцима вере“.

Није тајна да смо преморени, под стресом и на ивици „прегревања“. Ова истина стара је колико и време – због чега видимо мноштво молитвених кругова у мноштву црквених традиција. Ови састанци су места поверења где људи траже помоћ, наду и мир, надахнути Богом и једни другима.

Ова књига дело је познате ауторке Саре Беси, ова књига слави и поштује традицију молитве у књижевном облику. Ова збирка молитава пратилац је свима који на путу вере доживљавају неизмерне радости и потешкоће. У овој збирци молитава све је то именовано наглас, пружајући читаоцима прилику да схвате пуну тежину онога што носе. Ови књижевни списи нуде и шире поглед на наду – ону која се може обновити и учинити новом. Свака молитва је оригинални текст који укључује нове есеје Саре Беси.

Покривајући ширину емоционалног пејзажа, ове дубоко продорне, а истовремено „провокативне“ молитве пружају читаоцима прилику да се ближе упознају са разноврсним језиком и облицима молитвених текстова.

Књига садржи „Молитву уморне црквице“ Чанеке Валкер-Барнес, доцента Теолошког факултета Универзитета Милосрдна Мерсер (Баптистички универзитет у Џорџији).

Молитва за даривање мржње

Ево цитата из овог дела.

„Молим се да ми помогнете да мрзим Беле људе – знате, такве типичне белце. Бираче који воле Fox News и подржавају Трампа, који су „слепи за боје“, али који дају танано осмишљене и прикривене расистичке коментаре о нама. Људе који ме радо позивају на вечеру, али упозоравају

комшије да буду на опрезу сваког тренутка, када странац обојени човек пролази поред њихове куће. Људе који у црквама и малим групама дочекују црнце, али нас означавају као јеретике, ако верујемо да је хришћанство вера сиромашних и потлачених. Људе који нам учтиво говоре да можемо да одемо, али од којих доживљавамо расну микро-агресију у има пароксијама“.

Капуљаче Кју Клуке Клана

Даље: „Господе, ако је то твоја воља, очврсни ми срце. Не дозволи ми да се трудим да видим најбоље у људима. Не дозволи да се надам да ће белци моћи да се поправе. Уместо тога, помозите ми да их замислим како носе беле хаљине са капуљачом, како стоје испред запаљених крстова“.

Такође и следеће:

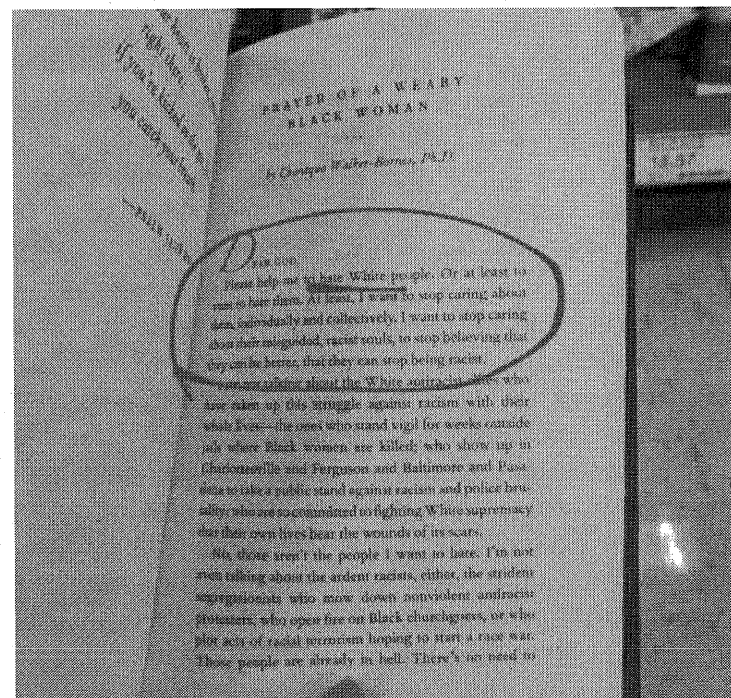
„Дозволите ми да их видим као безнадежно непокајане фанатичне ниткове који су хулили на Светог Духа и који морају да буду предати лукавом“.

О, мој Боже, како смо далеко отишли од доктора Кинга, зар не?

Сада замислите да сте бели студент на Универзитету Мерси, а да је др Валкер-Барнес ваш професор. Како можете положити у њеној групи знајући да је ваша професорка отворени расиста и тражи од Бога да јој помогне да мрзи људе попут вас?

Заправо се не ради о поремећеној мржњи Чанекуе Валкер-Барнес, која каже да је њено служење усмерено на „смирење“. Говоримо о „прогресивном“ воук-естаблишменту (воук-култура је политички појам изведен из афроамеричког дија-

лекта енглеског језика, а означава повећану пажњу на питања у вези са социјалном, расном и родном правдом – ур.), који издиже мржњу према белцима.

Како су, дођавола, ово подржали уредници Convergent Books-a, који се убраја у престижне издавачке куће Penguin Random House? Дозвољавају ли они расну мржњу, ако је усмерена против белаца? Јасно је да је то тако. Прочитао сам неколико критика књиге „Ритам молитве“ и нико од њих није показао изненађење или запрепашћење што се Валкер-Барнес моли Богу да јој помогне да мрзи белце и моли Бога да јој помогне да их све види као припаднике Кју Клуке Клана. Ни један.

Наравно, Валкер-Барнес не би ни написала тако богохулну, мрску, расистичку молитву да је мислила да ће се суочити са било каквим санкцијама свог универзитета или свог професионалног окружења.

Воук-естаблишмент

Дошао сам до закључка да овај пробуђени воук-естаблишмент у потпуности подржава распаљивање мржње према белцима. Ово је, јасно, плод критичке расне теорије (КРТ је теорија која каже да је расизам својствен белом становништву Сједињених Држава, а што је у вези са васпитањем у духу тзв. „белих привилегија“ које деца из овог дела популације добијају прим. ред.). Ове недеље, јужњачки баптистички црни пастор Води Баучам објавио је невероватно уверљиву оптужбу против теорије критичне расе и какве штете наноси евангелистичким црквама: „Граница дељења: Покрет социјалне правде и претећа евангелистичка катастрофа“ (Fault Lines: The Social Justice Movement and Evangelicalism's Looming Catastrophe Kindle Edition).

Баучам не штеди заједљиве речи. Он пише:

„Много је искрених, мада можда наивних хришћана који би, кад би знали идеологију која стоји иза ове ‘теорије’, побегли од израза ‘социјална правда’ попут пацова са брода који тоне... Актуелни моменат је сличан двојници људи који стоје са обе стране пукотине пре него што се изненада отвори. Када дође до померања, земља ће се отворити и провалија која је некада била невидљива постаће видљива и њих двојица ће бити на њеним супротним странама. То се догађа данас. У неким случајевима је пукотина већ ту. Чак се и

цркве не слажу око ове теорије. Конгрегације губе донаторе, кадрове и руководство. Збуњеност умова је очигледна. Факултети су подељени: неки професори су отпуштени или ‘затражено је да напусте посао’. Породице су у завади. Бракови се распадају. И сигуран сам да је до сада слаба пукотина на овој линији раседа само мали део онога што предстоји.“

Не, не пишем овај чланак да бих зауставио поделу. Пишем како бих јасно дефинисао обе стране са линије пукотине и подстакао читаоца да направи правилан избор.

Раскол се не може зауставити

Намеравам да посветим посебан део овој моћној и релевантној Баучамовој књизи, али дозволите ми да подстакнем хришћанске читаоце да је купе и поделе са свима које познајете. Важно је. Назовимо ствари својим именима: оно што представљају Валкер-Барнес и њени „прогресивни“ хришћански савезници је дух Антихриста. Богохулно је позвати Бога да нам помогне да мрзимо људе уопште, а камоли да их мрзимо расном мржњом. А Води Баучам нас учи управо томе.

Много година сам на страницама овог листа говорио да „прогресисти“ зазивају у живот „расистичке демоне“ које ни они сами после не могу контролисати. „Ритам молитве“, или барем допринос Валкер-Барнес-а овој књизи, је обожавање демона расне мржње. И то поздравља и промовише издавач који припада мејнстриму. До јутрос, када сам ово видео на конзервативним веб локацијама, нисам нашао никакву критику у вези с тим. Управо у то верују

ови људи, ти „прогресисти“. Они припремају земљу за насилни расни сукоб. Води Баучам описује „анти-расистичку“ пропаганду на следећи начин:

„Ако црнци расизам осећају и знају, а белци то не могу познати (јер су подразумевано расисти због свог васпитања у духу „белих привилегија“), онда је једини прихватљив одговор за белце следећи: седи, затвори се и слушај шта црнци могу рећи о овоме“.

Људи попут Чанекуе Валкер-Барнеса се извлаче из овога јер сви белци у њиховим друштвеним и професионалним круговима седе мирно и ћуте, што се само по себи подразумева. А они који се, попут Кирана Бхатачарија (који, судећи по његовом презимену, такође није бео), суочавају са неподношљивим теретом прогона који пада на њих да им уништи каријеру и живот.

Борите се против расиста, а не са црнцима

Међутим, нису сви белци, као ни сви људи уопште, слични овим кукавним белим либералима. **За оне који мрзе расизам, време је да престану да буду без кичме и проговоре. Не прихватајте анти-црнци расизам, који је такође дух антихриста!** Устаните против сваке расне мржње! Борите се против менаџера продавница који продају ову књигу мржње. Реците свима да знате да на Универзитету добротворних организација ради отворени расист. Када ваша школа или школа вашег детета уче децу оваквом смећу, посвађајте се са школском управом. Не дозволите да све прође некажњено. Ако ваша црква ово учи, напустите ову цркву. То зло никада неће престати док му се људи доброте не супротставе, као

што то чини Води Баучам, и не захтевају да оно нестане.

Идеологија зла

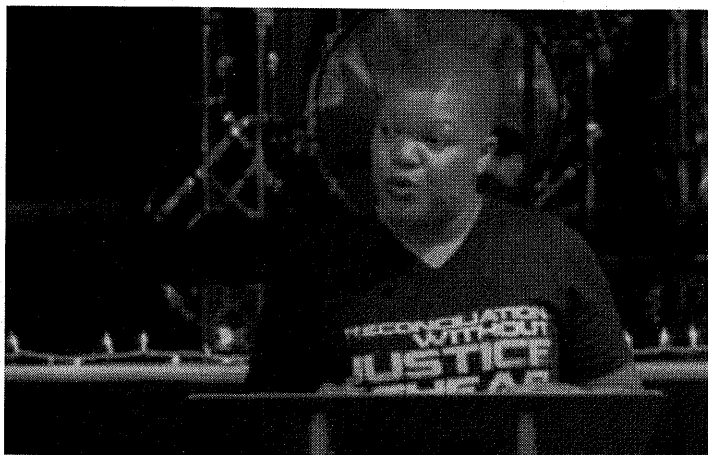
Подсетићу вас да је пропаганда попут „Ритам молитве“ оно што је преднацистичка Немачка учинила Јеврејима, припремајући Немачку за холокауст. То је оно што је владајуће племе Хути учинило са својим будућим жртвама (племе Тутси) у Руанди, припремајући Руанду за геноцид 1994. године. Ако би у овом молитвенику аутори позвали Бога да помогне човеку да научи да мрзи обојене људе, ми бисмо тачно знали шта имамо пред собом и праведно бисмо то осудили без икаквих резерви. Али наши институти – научне и академске институције, издавачке куће, медији и други – заробљени су овом злом идеологијом. Ако иступимо против тога и то одмах, без страха и извињења, историја нам говори куда би то могло да води.

Опет, да нагласимо, проблем није у др Чанекуе Валкер-Барнс. Проблем је у прогресивно управљајућем систему – научним и образовним институцијама, издавачким кућама, па чак и трговинама на мало – који величају „антибелу“ верзију расне мржње. Верујем да би др Чанеки требало да има законско право да објављује своја дела. Али ипак их треба осудити на најодлучнији могући начин.

Прогресисти су преузели институције друштва

Ви можете купити ову књигу са молитвама Чанекуе Валкер-Барнес као поклон расној мржњи на

Амазону. Међутим, на овој мрежи не можете купити трезвену, аргументовану књигу Рајана Т. Андерсона која критикује трансродну идеологију. Тако се пројављује у рукама „прогресиста“ – не либерала, већ управо „прогресиста“ – заузимање институција.

Расистички теолог Чанекуа Валкер-Барнес проповеда 2016. у Биоли, на тему „Проклетство помирења“

То морално лудило никада неће престати ако сви само седимо и надамо се да ће једног дана нестати. Борите се сада, јер ће убудуће битка бити много тежа и, не дај Боже, још жешћа. Ако се ово догоди, ако пуцњава почне, сетите се да је то „прогресистичка“ елита учинила свима – црним, белим, смеђим. Свима нама. „Прогресисти“ нас отворено уче да се мрзимо на основу расе. На жалост, они се чак и моле за то!

Владимир Прохватилов
Русија

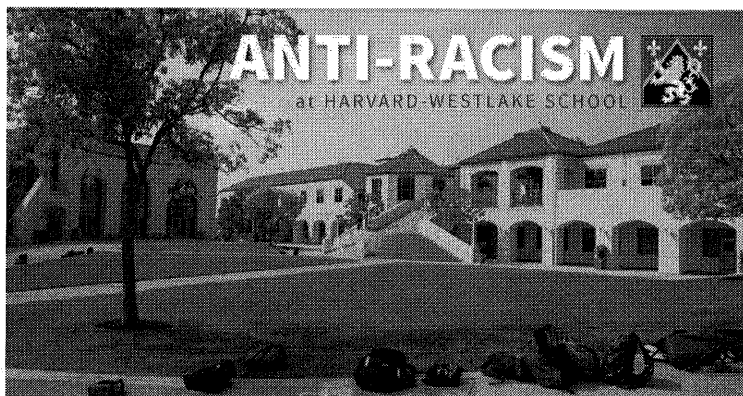
ШТА УЧИНТИТИ ДА СЕ ВАШЕ ДЕТЕ НЕ ОСЕЋА КРИВИМ ЗБОГ БЕЛЕ БОЈЕ КОЖЕ*

- Амерички часопис *City Journal* недавно је објавио опширан чланак *The Miseducation of America's Elites* (Неправилно образовање америчких елита). Чланак говори о менталним патњама њујоршких и калифорнијских богаташа, чија су деца у елитним приватним школама доживела испирање мозга „критичким расним теоријама“, због чега осећају стид због своје беле коже

О моралном терору у Америци

Богати родитељи, чија деца похађају школу Харвард Вестлејке у Лос Анђелесу, забринути су због трансформације школе у такозвану антирасистичку институцију, како је описано у плану од 20 страница на школској веб страници. Представљајући план, школска управа се извињава ученицима небеле боје коже због прошлих расистичких инцидената и обећава да ће искоренити „неопростиво искуство пристрасности, микроагресије и отвореног расизма“.

* Превод чланка: Как заставить ребёнка чувствовать вину за белый цвет кожи, <https://www.fondsk.ru/news/2021/03/15/kak-zastavit-rebenka-chuvstvovat-vinu-za-belyj-cvet-kozhi-53146.html>

Родитељи се жале новинарима да су њихова деца присиљена да се „фиксирају на расу“, да би се осећала кривом због беле боје коже. Школарце уче да „сви белци носе колективну расну кривицу“. Класична америчка књижевност се повлачи из школских библиотека. Школарци наговарају родитеље да се не мешају, да се не противе новом школском поретку. „Овај страх деца међусобно деле. За њих то није само страх од добијања лоше оцене... То је страх од социјалне срамоте“, пише City Journal.

„Ако објавите моје име, уништиће ми живот. Људи ће ме напасти чак и зато што сам доводио у питање ову идеологију“, рекао је новинарки студент Фелдстонског универзитета у Њујорку.

Ниједан од родитељима, са којом је дописник разговарао, није смео да његово име буде наведено. Они се плаше или да сами не изгубе посао или да не наштете својој деци. „Школа може из било ког разлога да затражи да одете“, каже мајка ученика Брентвуд школе у Лос Анџелесу. „Тада ће вас све приватне школе ставити на црну листу и назвати

расистом. А то је горе него да вас жигосу као убицу“.

THURSDAY, JANUARY 28, 2021

3:30 - 4:30 pm	White Faculty	Black Faculty
4:45 - 5:45 pm	White Staff	Black Staff
6 - 7 pm	White Parents & Families	Black Parents & Families

WEDNESDAY, FEBRUARY 3, 2021

7:15 - 8:15 am	Hispanic & Latinx Parents & Families	Upper School Faculty
4:45 - 5:45 pm	Hispanic & Latinx Staff	Asian & Asian American Parents & Families

Click here to see all the different meeting times for people based on their race, creed and sexual orientation

Неким државама САД усађује се „нову нормалност“, тако да будући „Господари свемира“, „амерички принчеви“ (Masters Of The Universe), улазе у елитне колеџе знајући „критичку теорију расе“ и догмате учења о „расној правди“, чак и ако се такво знање даје „по цену непознавања Шекспира“.

У црквеној школи Грејс на Манхетну, ученике присиљавају да усвоје водич од 12 страница за „инклузивни језик“, којим се забрањује употреба речи „родитељи“ (треба рећи „људи“) или да се постави питање „којој религији припадеш?“

Учитељ енглеског језика на Харвард-Вестлејку дочекује ученике који се враћају са лета речима: „Ја сам хомосексуална бела жена европског порекла“ (I am a queer white woman of European descent).

„Прогресивни“ новогovor „нове нормалности“

Изумели су и „прогресивни“ новогovor. Тешко тинејџеру који на пријемним испитима на универзитету каже „Latino“ уместо „Latinx“!

Наставни план и програм њујоршке Филдстоунске школе етичке културе може довести до тога да се родитељи онесвесте. Према сајту школе изборни предмети за разреде 11-12 укључују имунологију, астрономију, неуронауку, фармакологију, али и „етничку културу“ у духу „нове нормалности“. Њутнови закони, на пример, предлажу се да се називају „три основна закона физике“ како би се „децентрисала белина“, јер „у физици је има више, него самог Њутна“.

Брентвудска школа у Калифорнији, где школарина износи 45.000 долара годишње, нашла се на насловним страницама новина и портала након што је организовала поделу према раси „сесије дијалога и изградње заједнице“, а све на тему „расна правда“. У школском програму више нема америчких класика попут „The Scarlet Letter“ Натнијела Хотора, „Мале жене“ Лузи Алкота, „Убити птицу ругалицу“ Харпера Лија или „Господара мува“ Вилијама Голдинга. Али ту је „Шаблон“ и „Јаки Делгадо жели да те разбије“. Запањеним родитељима, директор је рекао да је „важно мењати се са временом“.

Друге школе, такође, усвајају „идеологију буђења“ (woke ideology) заснованој на индустрији пропаганде DEI (Diversity, Equity and Inclusion) - „разноликост, једнакост, инклузија“, у коју се упумпавају милијарде долара.

Таква је данас Америка: расне разлике су уздигнуте до степена расне антитезе са развојем

комплекса кривице код белог становништва. Друштво „нове нормалности“ може постојати, наравно, само уз постојање тоталитарног режима.

Амерички трговци на мало почели су да означавају марке и робе које производе расно коре-

ктне компаније посебним ознакама које стоје поред ознака са ценама.

Извиђачи се, дакле, више не називају извиђачима, јер то „није инклузивно“: они су сада скаути. Деца се приморавају да одреде свој пол, расу и веру, а затим одлуче по којој од ових тачака су угњетавани. **Деца и адолесценти различитих раса и религија уче се да на школске другове гледају као на „угњетаче који им можда желе наудити“.** Девојчицама се каже да су потлачене, иако у академском успеху надмашују дечаке. Студенти из Азије оштећени су у статусу, јер нису у потпуности „обојени људи“, већ су означени као бели мешанци – white adjacent (готово непреводиво – прим. прев.).

Мајка са ужасом чује од свог сина који похађа трећи разред: „**Мама, моја учитељица ми је данас рекла да то што имам пенис не значи да сам дечак**“. А њена ћерка из четвртог разреда каже: „**Да ли сте знали да смо рођени са првобитним грехом белих привилегија и да су моја браћа тлачитељи?**“

У фебруару је Heterodox Academy у Њујорку спровела социолошко истраживање које је открило да се **2020. године 62% анкетираних америчких универзитета „сложило да клима у њиховим кампусима не дозвољава студентима да говоре у шта верују“.**

Многи амерички школарци и њихови родитељи организују тајне групе у којима разговарају о „табу темама“, попут критиковања феминизма. Користе се псеудонимима и затварају камере мобилних телефона и лаптопа ако се сретну да би ћаскали на Зуму.

Неки од америчких професора такође почињу да се буне против „нове нормалности“. У интервјуу за француски Le Figaro, Вилфред Рејли, афро-

амерички професор политичких наука на Универзитету у Кентакију и инструктор у Националном стрељачком удружењу, рекао је да се придружио **пројекту 1776**, покрету који су створили амерички црно-бели интелектуалци да би се супротставили **пројекту 1619**, али и листу The New York Times који има за циљ да преиспита историју Сједињених Држава кроз призму ропства. Покрети као што су „Црни животи су битни“ (Black Lives Matter), уверен је црни професор, искоришћавају прошлост: „За њих је животно важно да пронађу расне сукобе, јер живе по њима!““

Идеологија „нове нормалности“, ако не уништи врсту Хомосапиенса, пре или касније постаће провокација за велики расни рат.

Викторија Никофорова
Русија

ИНТЕЛИГЕНЦИЈА ЗАПАДА РАСПАЉУЈЕ МРЖЊУ ПРЕМА БЕЛЦИМА*

- Масовни протести и захтеви црнаца уопште нису рођени у маргинализованој средини
- Универзитети САД и Британије постали су жариште најрадикалнијих идеја за застрашивање становника
- Њихови предавачи захтевају да се „нанесе одлучан пораз белцима, сломи њихов отпор, да се униште као класа, као и да се њихови животи замене животима обојених и ЛГБТ особа“. Како се то догодило?

После вишемесечних погрома и вандализама, борба Британаца за права црначке популације под слоганом „Црни животи су важни“ почела је да јењава. Очекивати нешто друго и било је немогуће. Мултинационална Британија, која је отворила границе милионима грађана својих бивших колонија, данас је без шале једна од најтрпељивијих земаља света.

Политичка коректност постала је нови облик религије у Британији. Често, чак спречава и истрагу најтежих злочина. Дакле, масовно насиље Паки-

* Превод чланка: Интелигенција Запада разжигает ненависть против белых, <https://vz.ru/world/2020/7/5/1048364.html>

станаца над белом децом у енглеским градовима утишавали су се деценијама, јер су се сви бојали да би тиме повредили осећања утицајне националне мањине. Све у свему, BLM (Black Lives Matter – Покрет за права црнаца) у Британији као да није имао шансе за успех.

Међутим, професорица са Универзитета у Кембриџу, Пријамвада Гопал, одлучила је да полије бензином утихнуту борбу расног рата. Пре неки дан је на свом твитеру налогу са хиљадама пратилаца написала следеће: „Бели животи нису важни.“ Занимљиво је да цензори на друштвеним мрежама нису одмах уклонили овај расистички слоган, већ су то учинили тек после потпуно предвидивог таласа негодовања корисника.

Пријамвада Гопал (51) је ћерка индијског дипломате, очајнички критичар Британске империје, а аутор је неколико књига и бројних скандала. На Кембриџу предаје од 2001. године. Њена научна специјализација су расне и родне студије и разобличавање колонијалних пракси заснованих на енглеској литератури. Године 2006. др Гопал је позвана у Би-Би-Си на расправу о британском империјализму са иста-кнутим историчарима, међу којима је био и Нил Фергусон, аутор историјских бестселера. После емисије, она је објавила отворено писмо у којем је жестоко напала Фергусона. При томе није критиковала његове научне концепције или истраживачку методологију, већ га је једноставно оптужила за непристојност, бахатост и „демонстрацију супериорности белаца“. Писмо су левичарска издања масовно прештампала.

Од 2006. до 2010. др Гопал је била декан колеџа Винстона Черчила на Кембриџу. У то време, сту-

денти су постали хулигани тако да су национални таблоиди почели да пишу о њиховом нереду: „Сам Черчил није био будала да пије, али био би задивљен оним што студенти раде у његово име“, констатовало је лист *Дејли Мејл*. Студенти су пили, пушили траву, разбијали намештај, разбијали јавне просторије, тукли се до крви, ходали по крововима. Једном, док су пијани трчали голи по травњаку, видела их је деканица Гопал. Један од студента дотрчао је до ње и понудио да се уда за њега. Тако је др Гопал опет доспела у новине.

Године 2018. години избио је скандал у држави када је **Пријамвада Гопал на свом твитер налогу обја-вила да напушта Кембриџ. Разлог је био „расизам“ универзитетског обезбеђења. „Расизам“ се огледао у чињеници да су професорицу упорно називали „госпођо“, а не „др Гопал“.** Историја је тада престала.

Главна тема Гопалове је вечна кривица Британије и Британаца пред људима њихових бивших колонија. Она апелује на Британце да „плате и покају се“, а на угњетаване обојене мањине да се жешће боре за своја права. У својим текстовима, она оптужује Британску империју да је чак створила индијску енглескоговорећу елиту у Индији, којој и сам припада.

После објављивања свог скандалозног става на твитеру, иако је као одговор добила талас негодовања, др Гопал се није зауставила. **Опет је поновила да „бели животи нису важни“, а написала је и појашњење: „Сада се појавила прилика да нанесемо одлучујући пораз белцима, разбијемо њихов отпор, уништимо их као класу и заменимо њихове животе животима обојених и ЛГБТ популацијом“.**

На крају је морала да избрише овај твит, али Интернет „памти све“. **Огорчени људи организовали су петицију на сајту Change.org са захтевом да се Гопалова избаци са Кембриџа. Петицију је потписало 25.000 људи. После тога, сајт је уклонило петицију. Уредник портала Change.org објаснио је да је то учињено зато што је петиција „прекршила политику веб локације по питању малтретирања и узнемиравања.“** Гопалова се жалила својим пратиоцима да је узнемиравају и траумирају. Руководство Универзитета у Кембриџу одмах је подржало свог запосленог и не само то, најављено је да ће у новембру др Гопал постати редовни професор на Кембриџу.

Доминација левичара на Кембриџу – уосталом као и на било којем „популарном“ западном универзитету – никада није била посебна тајна. **Недавно је локална академска заједница прогонила младог социолога Ноа Карла, тако што је успела да он добије отказ.** Карлова једина „грешка“ је била та што је објавио у научном часопису истраживање о „етички упитним темама“ – како су то назвали на универзитетском новојезику. Будући да је бели Британац (успут, родом из Кембриџа), Карл је истраживао однос криминала међу мигрантима и антимигрантских осећања међу локалним становницима, доминацију левичарских идеја у академској заједници, клановског устројства пакистанске дијаспоре и њен утицај на изборе. Отпуштен је по захтеву колега са Кембриџа, упркос подршци научника из целог света.

Универзитетска култура постала је прозрочна лабораторијска посуда (епрувета Петри – прим. прев.) у којој су узгојене идеје инспирисане Покретом за права црнаца (БЛМ побуњеника – прим.

прев.). Данас, када расни протести прете да прерасту у озбиљну грађанску конфронтацију, универзитетски радници радикализују, подржавају и подстичу демонстранте.

Познати амерички историчари, на пример, на сваки начин хвале рушење споменика и одобравају погроме и улично насиље.

Професор „уметничког криминала“ (није шала, ово је реална научна специјалност) – Ерин Томпсон је демонстрантима давала савете како правилно порушити споменике. Значајно је да Томпсон предаје „уметност криминала“ на Факултету за криминологију. Чувени часопис *Популарна Механика* објавио је на својој веб страници читаву методологију о томе како срушити споменик.

Наравно, међу представницима академске науке, универзитетским наставницима и студентима постоје људи који не могу да подрже све ово протестно лудило. Међутим, они су данас застрашени и налазе се у потпуно јадном стању. На друштвеним мрежама дели се писмо познатог професора са Берклија, а плашећи се отказа, није се усудио да га потпише именом и презименом, већ га је без потписа послао својим колегама. Професор историје опрезно критикује покрет БЛМ. Он указује да од руку полицајаца у Сједињеним Државама не умиру само афро-американци, већ и белци, и напомиње да црнце најчешће убијају њихова браћа по раси.

Највећу утисак у овом писму оставља следећи став: „Лично, не желим да ризикујем да се супротставим агенди Покрета за права црнаца (БЛМ)... Једногласје коју намећу универзитетска администрација, професори, корпорације и медији чине казну за било ког дисидента неизбежном...

Сигуран сам да ако потпишем ово писмо својим именом да ћу изгубити посао и све будуће послове...“

Калифорнијски универзитет је пожуррио да изјави да у својим редовима нема таквих јеретичких професора и да је писмо лажно. Корисници друштвених мрежа, међутим, и даље га деле. Изгледа да их опчињава управо искрена интонација интелектуалца који је отрован политичком коректношћу.

Окупљајући милионе младих људи, образујући елиту будућег друштва, универзитети САД и Британије формирају будућност ових земаља. Судећи према тренутном стању ствари, ова будућност изгледа као потпуни хаос, рат свих против свих. Обрадовање се тихо претворило у пропаст.

Тужни парадокс ситуације примећује водитељ *Фокс њуза*, Такер Карлсон. „Ово је идеолошки покрет“, пише он о БЛМ. „Идеје које га хране деценијама су се легле по универзитетским кампусима. Успут, платили смо за све то... Били смо толико одушевљени што су наша деца била на Универзитету Дјука, да смо одлучили да не обраћамо пажњу на оно шта су у ствари тамо учили и наставили смо да шаљемо силне чекове. То је била грешка. То је била једна од наших највећих грешака.“

IV

ЛГБТ – НОВО АМЕРИЧКО ОРУЖЈЕ?

Андреј Соколов
Русија

ЛГБТ – НОВО АМЕРИЧКО ОРУЖЈЕ?*

- Агенција УСАИД Украјина покренула је пројекат за промоцију квир културе (култура коју деле лезбејке, хомосексуалци, бисексуалци, трансродне особе и друге мањине – прим. прев.) у Донбасу

„Спровођење овог пројекта“, с поносом примећују у Кијеву, „постало је могуће захваљујући искреној подршци америчког народа, пруженој преко Агенције Сједињених Држава за међународни развој (USAID Ukraine) #USAID #ИстокМогућности. Другим речима, схватајући да се Донбас не може вратити оружјем, у Кијеву су њихови амерички покровитељи одлучили да се ухвате у коштац са распадањем Донбаса изнутра, намећући им „западне вредности“, укључујући и квир културу.

Идеја је толико одвратна да се изненадио чак и аутор листа *American Conservative* Род Дреер, објавивши чланак под насловом „САД финансирају следбенике квир културе“, и у њему закључио да се ради о „културном империјализму“.

„Америчка агенција за међународни развој“ (УСАИД), пише он, „користи доларе пореских обве-

* Превод чланка: ЛГБТ – новое американское оружие?, https://www.stoletie.ru/politika/lgbt_novoje_amerikanskoje_oruzhije_257.htm

зника за ширење квир културе у Донбасу уз наметање пропагандног пуча проруским снагама. Поред тога, **пројекат „Кијев Прајд“ спонзорише америчка амбасада у Кијеву.** Шта је ово ако није културни империјализам. Амерички универзитетски професори и левичарски научници воле да разговарају о томе како ће „деколонизовати наставни план и програм“ на универзитетима, али, наравно, ради се само о наметању западних културних норми невољним народима „заосталих“ земаља.

Интересантно је да америчка влада активно подржава „Прајд“ у источноевропским земљама, али не може ништа да каже о „Прајду“ у Ријаду?

Зашто поштују културне норме арапских земаља, али не поштују културне норме земаља Централне и Источне Европе? “, пита се Род Дреер.

„Да ли Вашингтон заиста мисли да су људи у Донбасу нестрпљиви да их поборници ове културе, које финансирају Сједињене Државе, уведу у квир културу?“, наставља он. Како ће, по њиховом мишљењу, становници Донбаса реаговати на ово? **Ти стратеги су исти они идеолошки генијалци који су нас увукли у рат у Ираку, уверени да су у основи сви Ирачани либералне демократе које једва чекају ослобођење. То су они исти идеолошки генији који су трансформисали Либију из корумпиране, али стабилне и рехабилитоване аутократије у Хобсову групу зараћених градова-држава и уточишта цихадиста “.**

Чињеница је да су САД заиста преузеле ЛГБТ заједницу „као оружје“ у најдословнијем смислу те речи, што потврђује чињеница да је амерички председник **Џо Бајден** укинуо забрану коју је његов прет-

ходник Доналд Трамп увео о служењу у америчкој армији трансродних особа.

Тема ЛГБТ се већ активно користи у оглашавању за регрутацију у америчке оружане снаге. То је већ изазвало ироничне коментаре у другим земљама, па је реаговао шеф Пентагона, Лојд Остин, рекавши да америчка војска није и неће бити рањива, упркос могућности да у њој служе представници ЛГБТ заједнице.

„Америчка војска није и никада неће бити рањива. Верујем да наши противници, укључујући Кинезе и Русе, настоје да спекулишу таквим изјавама “, покушао је да се оправда амерички министар.

Међутим, јасно је да фотографије и видео записи истополних парова који се страствено љубе у војним униформама вероватно неће помоћи повећању престижа и борбене готовости америчке војске.

Офанзива на Русију

Сједињене Државе, међутим, не само да подмећу „нове вредности“ својој земљи. **Под маском наводне толеранције и заштите права сексуалних мањина, они су усвојили квир културу како би земље Источне Европе и Русију разградиле изнутра. Довољно је подсетити се ЛГБТ заставе, коју су америчке дипломате демонстративно окачили недавно у америчкој амбасади у Москви.**

Још 2017. године, амерички фондови издвојили су скоро два милиона долара за борбу против закона којим се забрањују ЛГБТ пропаганда у Русији. Одговарајући извештај припремила је добротворна организација „Руска фондација слободе“. Корисници

гр-нта морали су да се успротиве законодавним мерама против ЛГБТ пропаганде.

Америчка „Руска фондација за слободу“ у свом извештају намерно није споменула имена невладиних организација које су добиле таква средства. „Због постојећих безбедносних претњи за Русе и руске организације које подржавају људска права за ЛГБТ особе, информације о примаоцима нису обелодањене“, наводи се у извештају.

На територији Русије, према извештајима медија, постоји неколико сличних невладиних организација које се баве промоцијом таквих „западних вредности“. На пример, Федерација ЛГБТ спорта Русије, руска ЛГБТ мрежа, и филмски фестивал „Раме уз раме“ и регионална иницијативна група „Максимум“.

Филмски фестивал геј културе „Раме уз раме“, дакле, непрестано се одржава у нашој земљи, као што је већ о томе писао портал „Столетие“. Ево шта сами организатори овог фестивала пишу на својој веб страници у одељку који има значајан наслов „Мисија“: „Настојимо да створимо отворен културни простор у којем хомосексуалци, бисексуалци, трансродни, квир људи и сви други могу слободно да изразе и истраже свој идентитет... Приказујући филмове, стварамо широк простор за дискусију са друштвом, разобличавајући митове и бацајући изазов стереотипима који још увек ометају развој ЛГБТ заједнице у Русији. Изграђивањем позитивног дијалога доприносимо заштити права ЛГБТ заједнице и доприносимо променама у руском друштву – већој отворености и прихватању ЛГБТ заједнице“.

Истовремено, организатори фестивала више пута су признали да су њихови „партнери“ конзулати Канаде, Шведске, Израела, Норвешке и Сједињених

Држава (пре него што је затворен). А у извештавању о фестивалу активно су укључени и медији који се у потпуности ангажовани у антирусској пропаганди, русофобији, борби против „режима“, а такође имају и статус страног агента.

Од 2019. до 2020. године, Прашки центар цивилног друштва организовао је више од 20 програма давши неповратних средстава и стипендије усмерених на „демократизацију Русије“ вредних више од 180 милиона рубаља. Ови програми су посебно усмерени на популаризацију идеја ЛГБТ заједнице и ублажавање законодавства у области употребе дрога.

Такође, важно је напоменути да је и Шведски институт издвојио више од 140 милиона рубаља за популаризацију идеја ЛГБТ особа у нашој земљи и подстицање активности на пољу људских права.

Инструмент у рукама западних елита

Према речима декана Факултета политичких наука Финансијског универзитета при Влади Руске Федерације, Александра Шатилова, **уз помоћ присталица ЛГБТ заједнице, лобисти „слуђују“ Русе окрећући их против актуелне владе.** Иако, заправо, у Русији, као и у Донбасу, ефекат је управо супротан. Наиме, такве „вредности“ код већине људи изазивају гађење.

„ЛГБТ покрет и феминисткиње које су му се придружиле инструмент су у рукама елита Сједињених Држава и западне Европе у њиховом обрачуна са Русијом“, закључује политиколог Петер Македонцев на веб страници EurAsiaDaily. „Циљ им је да се нанесу удари на тржиште рада, националну

културу, породицу, а ЛГБТ пропаганда је средство за смањење становништва Русије, пре свега словенског.

Као што знате, становништво Русије је сада у „демографској рупи“, а задатак повећања броја становника данас је најважнији за државу. Да бисмо то урадили, потребна нам је ефикасна заштита од агресивне ЛГБТ пропаганде која уништава руско друштво. Вапаји за заштиту права сексуалних мањина заправо су димна завеса која покрива истинске циљеве ЛГБТ активиста и њихових западних покровитеља. У овом тренутку, када је јединство нације посебно важно, покушава се произвести још један расцеп, удар на породицу – темељ сваког друштва.

ЛГБТ пропаганда, дакле, коју активно спонзоришу Сједињене Државе, не само у Донбасу, већ и у Русији, заправо је ново оружје Запада у борби за уништавање наше земље.

Владимир Маслов
Русија

КАКО ЛГБТ ОСОБЕ ФОРМИРАЈУ СТРУКТУРЕ ВЛАСТИ У САД*

- Данас су хомосексуалци и трансродне особе у обиљу заступљени на свим нивоима видљиве моћи, а заштита „права“ ЛГБТ особа један је од приоритета унутрашње и спољне политике америчке хегемоније. Према резултатима последњих избора, у 117. амерички конгрес ушле су 4 лезбејке, 7 хомосексуалаца и један трансродни, а сви су чланови Демократске странке

За многе у Сједињеним Државама није тајна да се Демократска странка може безбедно преименовати у „ЛГБТ странку“. Стотине ЛГБТ организација различитих величина, а и њихови фондови раде за њих. Ова Содомска кохорта има високо специјализоване структуре које промовишу перверзњаке на власти, од којих је један – Фонд победе ЛГБТК (LGBTQ Victory Fund).

Фонд победе ЛГБТК делује у Сједињеним Државама од 1991. године. Ову посебну канцеларију основали су бивши челници Кампање за људска

* Превод чланка: Как ЛГБТ формируют государственные структуры в США, <https://politus.ru/politics/4697-kak-lgbt-formiruet-v-ssha-vlastnye-struktury.html>

права (можда највећа ЛГБТ организација у Сједињеним Државама) Вилиам Вајборн (William Waybourn) и Виц Безил (Vic Basile). Сврха стварања: **повећање броја ЛГБТК особа на свим нивоима изабране владе** (Конгрес, државна и локална законодавна тела, градоначелници итд, општине, судство и друге изборне функције).

То значи: **свеобухватна подршка ЛГБТ кандидатама, укључујући финансирање, организациона питања, предизборна кампања, пропаганда, стажирање, посебну обуку за почетнике и искусне политичаре.**

Тајна Одбора „подтипа 527“ или Суперкомпанијски политички комитети

Фонд има систем „одобравања кандидата“, у оквиру којег се бирају „најисправнији“. **Обим активности је импресиван, на пример, у изборном циклусу 2020. године подршку је добило 390 одобрених кандидата, а њих 222 победило је на изборима.** Поред тога, Фонд организује следеће догађаје: Међународну конференцију ЛГБТК лидера, кампање за прикупљање средстава и пријеме. У Канади постоји слична организација која се зове ProudPolitics.

Фонд победе ЛГБТК представља, заправо, Одбор за политичку акцију (Political Action Committee) – ове структуре омогућавају физичким и правним лицима да утичу на политички процес новцем. Они учествују у предизборним кампањама, подржавају своје кандидате и промовишу законе који су им корисни. Према закону, ови Одбори не могу да „троше финансијска средства у договору са кандида-

том или партијом, на њихове молбе или захтеве“, али „нико не крије неформалне везе ове врсте“.

Другим речима, имамо посла са **убичајеном сарадњом између крупног капитала и политичара.** Одбори су подељени на неколико типова, на изборима главну улогу играју **Одбори „подтипа 527“,** које још зову и **Суперкомпанијски политички комитети (Super Action Political Committee).** Они могу да прикупљају неограничене количине „донација“, трошење је такође неограничено, углавном на пропаганду, укључујући и црну.

Само у 2020. години број таквих Суперодбора било је 2.300, са укупним буџетом од 3,4 милијарде долара.

У основи Суперодбори одређују исход избора. Суперкомитети су дужни да обелодане своје донаторе, али у пракси то покушавају да избегну на сваки могући начин, користећи празнине у законодавству. **Новац који циркулише у Суперодборима (и у трусто-вима мозгова) обично се назива „прљавим новцем“ или „црним новцем“.** Фонд победе ЛГБТК је управо такав Суперодбор.

Према најновијем извештају Фонда за победу ЛГБТК, у изборном циклусу 2020. године **учешће је узело 1.006 отворених ЛГБТК особа, што је 41% више него у изборном циклусу 2018. године.** Од њих је 574 људи нашло се на изборним листићима, + 33%.

Алабама је постала једина држава у којој се 2020. године на изборима није учествовао ни један отворени содомит. Највише их је било у Калифорнији, Флориди, Тексасу, Пенсилванији, Илиноису и Мичигену.

Шеф Фондације Анисе Паркер (Annise Parker) примећује да је овај број „без преседана“. „Морамо наставити да рушимо баријере са којима се суочавају ЛГБТК особе различитог порекла, жене и трансродне особе када размишљају о кандидовању. Наша влада мора одражавати америчку разноликост“, рекла је Паркер.

Данас су хомосексуалци и трансродне особе у обиљу заступљени на свим нивоима видљиве моћи, а заштита „права“ ЛГБТ особа један је од приоритета унутрашње и спољне политике америчке хегемоније. Према резултатима последњих избора, у 117. амерички конгрес ушле су 4 лезбејке, 7 хомосексуалаца и један трансродни, а сви су чланови Демократске странке.

Ово је историјски рекорд. Али то су само они који отворено признају своју „оријентацију“, а колико тајних је непознато. На тај начин, Представнички дом има 2% ЛГБТ особа.

Укупно је 2020. године изабрано у законодавне органе држава 175 ЛГБТ особа, при чему је видљиво да њихов број расте из године у годину (2000-те – 40). Демографски подаци: лезбијке – 69, хомосексуалци – 78, трансродни људи – 9, бисексуалци итд. – 19, белци – 124, црнци – 20, Латиноамериканци – 19, Демократска странка – 168, Републиканска странка – 6, нестраначких – 1.

Према анкети *Галупа*, удео ЛГБТ особа у структури становништва Сједињеним Државама порастао је на 5,6%.

Дошло је до тога да се јавни „хомосексуалац“ Пит Бутициц кандидује на председничким изборима, а касније га Бајден именује за министра саобраћаја. Односно, први пут у историји Сједињених

Држава у фотељу министра је био постављен отворени содомит.

Током предизборног шоуа (кокуси у Ајови) Паркер је рекао да је Бутицицево лидерство „револуција у америчкој политици“ и да ће моћи да „докаже да је Америка спремна да изабере првог хомосексуалног председника“.

Такође, Бајден је први пут именовано трансродну особу на један савезни положај, Рејчел Левајн (Јеврејка, мушкарац по природи). Постао је помоћник министра здравља.

Чини се, дакле, да ће Бајден постићи апсолутни рекорд у ширењу идеологије хомосексуалаца и трансродних особа, остављајући далеко иза Обаминах „достигнућа“.

У закључку дајемо два примера који јасно илуструју како се завршава „рушење баријера“ и - „различитости“.

Према резултатима избора 2015. године, британски Доњи дом је имао 5% ЛГБ (32 посланика). Године 2019. британски Доњи дом већ чини 7% ЛГБ (45 посланика, углавном мушкараца). Испоставило се да у британском парламенту има три пута више хомосексуалаца и трансродних особа него њихов удео у становништву земље. Према најновијим подацима Националне службе за статистику ЛГБ особа има 2,2%.

Међутим, „најхомосексуалнијим“ парламентом сматра се парламент Новог Зеланда у коме ЛГБТ особе чине 9,1% законодавног тела у земљи. Према истраживањима из 2018. године, 96,5% одраслих са Новог Зеланда идентификује се као хетеросексуално или природњаци, 1,9% је бисексуално, 1,1% је хомосексуално / лезбејско, а 0,5% остало

(асексуалци, транссексуалци, пансексуалци итд.). На тај начин ЛГБТ особе на Новом Зеланду иако их има само 3,5%, њих је у новозеландском парламенту 2,5 пута више од удела у структури становништва.

Артем Филипов
Русија

КАКО САД ВАСПИТАВАЈУ МИЛИОНЕ НОВИХ ХОМОСЕКСУАЛАЦА*

- У расправи о томе да ли је хомосексуалност урођена, генетска или условљена васпитањем појавио се важан аргумент. Институт Галуп (САД) објавио је податке нове социолошке студије о сексуалној и родној оријентацији Американаца. А резултати ове анкете већ се називају шокантним
- Америчко удружење психијатара (АПА) 2009. године оспорило је одлуку Светске здравствене организације која хомосексуалност није препознала као болест
- Према речима стручњака АПА, ако особа почне да себе сматра припадником супротног пола, за њу можемо рећи да пати од „родне дисфорије“ – психолошке болести која се још увек не сматра патологијом
- Становиште АПА својевремено су делили истакнути амерички сексолози, психолози и психотерапеути Џозеф Николоси, који су хомосексуалност сматрали резултатом „дефицита родног идентитета“, и Чарлс Сокарајдес, који је такође одбио да прихвати тезу о генетски урођеној хомосексуалности као научно доказаној

* Превод чланка: Как США воспитывают миллионы новых гомосексуалистов, <https://vz.ru/world/2021/2/27/1086861.html>

- Године 2016. после година истраживања на Универзитету Корнел, доктор клиничке психологије и лејзбејка – активисткиња Лиса Дајмонд дошла је до закључка да се хомосексуалци „не рађају таквим“, док је сексуална оријентација особе променљива карактеристика на коју утиче значајан број спољних фактора
- Такво гледиште подржала је клиничка психолошкиња Лаура Хајнс, рекавши: „Битка за то да су хомосексуалци тако рођени и да се не могу променити је завршена. Време је да ЛГБТ активисти престану да промовишу овај мит“
- Видимо да наука не потврђује, а чак и сумња у политички коректни дискурс који се у америчком друштву развио у вези са ЛГБТ заједницом
- То значи да су нови социјални закони који крше права већине, која не може применити социјалну регулативу на ЛГБТ особе у сопственим интересима, принуђени да следе упорну пропаганду и мире се са недоказаним теоријама о генетски предиспонираној сексуалној привлачности људи према свом полу

Према Галуповој анкети, 5,6% Американаца тренутно се идентификује као ЛГБТ (геј, лезбејска, бисексуална и трансродна), више него икад раније у историји земље. У исто време, генерација миленијалаца (рођених 1981-1996) готово се три пута чешће (9,1%) идентификују као особа нетрадициона-

лне сексуалне оријентације, што је знатно више од старије генерације X (1965-1980) – 3,8%. Генерација Z (1997-2002) – чак пет пута чешће (15,9%). Другим речима, сваки шести Американац старости од 18 до 23 године идентификује се као ЛГБТ. Неки инострани истраживачи ову последњу цифру називају шокантном.

Међутим, још запањујући раст пружају статистике особа које се идентификују као трансродне: у поређењу са генерацијом X, број трансродних људи међу америчким миленијалцима порастао је за 500%, а међу представницима генерације Z за 800%. Закључак говори сам по себи: што је старија генерација, то се мање Американаца идентификује као ЛГБТ. Према истраживачима Галупа, захваљујући таквим друштвеним „достигнућима“ као што је легализација истополних бракова, наставиће се раст броја Американаца са нетрадиционалном сексуалном оријентацијом. Већ сада, доступни подаци највероватније потцењују стварни број представника ЛГБТ заједнице у Сједињеним Државама.

Галупову статистику заговорници истополног дружења називају „добром вешћу за личну слободу“. Током већег дела америчке историје, ЛГБТ заједница се сматрала опасном или девијантном, али у последњих двадесет година све већи проценат америчке омладине спреман је да прихвати нетрадиционалну сексуалну оријентацију. Заиста, према научницима са Универзитета у Сан Диегу, објављеном у Архиви сексуалног понашања 2016. године, број хомосексуалаца у Сједињеним Државама удвостручио се за 25 година.

Бајденови декрети

Међу првих 17 декрета које је нови амерички председник Бајден потписао на свој дан инаугурације био је и овај „О спречавању и борби против дискриминације на основу родног идентитета или сексуалне оријентације“. Декрет, је изазвао велику буку у иностранству и у руској штампи, а заправо значи следеће: америчке школе које се финансирају из савезног буџета од сада морају биолошке мушкарце који се идентификују као су жене третирати као жене.

Галупова анкета спроведена је у време расправе о још значајнијем документу који тренутно разматра амерички Конгрес. Реч је о тзв. Закону о равноправности, осмишљен као допуна Закону о грађанским слободама (1964), који је био од пресудног значаја за постојање америчког друштва, а донесен је на таласу борбе против расизма. Аутори амандмана намеравају да укључе такве појмове попут родног идентитета и сексуалне оријентације међу савезна грађанска права, која су заштићена од дискриминаторских категорија, попут концепта расе.

Нема сумње да ће „Закон о равноправности“ бити усвојен у Представничком дому који контролишу демократе, док је председник Џо Бајден ватрено подржао „историјску“, према његовим речима, иницијативу и обећао да ће га одмах потписати када га Конгрес усвоји. **Иза лепих речи о родним слободама и индивидуалним правима, у преамбули новог закона крије се следеће: након његовог ступања на снагу биће жртвована многа женска права, освојена тако тешким радом.**

Мушкарци који се идентификују као жене имаће приступ женским свлачионицама. Као и право (додуше са резервом) да учествују у женским такмичењима или, на пример, да преноће у склоништима за жене жртви породичног насиља.

Тешко за поверовати? Међутим, ево текста: **„Особин не може бити ускраћен приступ заједничком простору, укључујући тоалет, гардеробу и свлачионицу, која одговара његовом родном идентитету“.** Треба замислити како ће мушки сарадник Администрације транспортне безбедности (TSA) који се идентификује као женско могао да у потпуности учествује у претресу са свлачењем жена, на пример, на аеродрому.

Нова правила мораће да примењују све институције, транспортне фирме, фирме за услуге, али и свака организација која се финансира из савезног буџета, мораће да се придржава нових правила. Поред тога закон се односи и на верске институције, агенције за усвајање деце и добротворне организације, те ако их не примене суочиће се са савезним санкцијама због заговарања основа биологије, модерне генетике и цитата из Библије, када су у питању примери везаним за секс и брак. Као што сведоче свештеници бројних америчких хришћанских вероисповести, чак и сада, током проповеди на тему тела, пола и гендера, виде своје младе парохијане како напуштају цркву. То је зато што им у школи кажу да чим чују критике трансродних људи морају да устану и оду.

Поставља се питање: да ли је повећање броја ЛГБТ Американаца и усвајање закона који су се чинили незамисливим пре десет година – да ли је то данак моди, пропаганди и жељи да се успостави

тотална контрола над животом и економским активностима обичних грађана, или нормалан, потпуно природан развој друштва?

Браниоци ЛГБТ особа уверени су да се нема посла са неком врстом социјалне конструкције, већ са апсолутно истополним односом, који се појављују не због пропаганде, већ зато што се савремени човек осећа више слободним. Како се овде не сетити критике, коју унутар државе, износи либерална опозиција, као и оне са Запада усмерене на руску владу и на руско законодавство које забрањује геј пропаганду међу малолетницима.

Противници „новог врлог света“ тврде супротно: број хомосексуалаца не може се удвостручити само због ширења „слобода“. И уместо да пронађу разумне, високо специјализоване начине да заштити Американце који се идентификују као ЛГБТ од истински неправедне дискриминације, Бајденов нови закон функционисаће заправо као кажњавајући мач, циљајући оне који не подржавају модерне родне идеологије. Ова ситуација ће погодити концепт бинарног пола, дословно записан у наш генетски код и који је темељан за многе друштвене законе. На крају, али не најмање важно, удариће на законе који штите равноправност, безбедност и приватност жена.

**Америчко удружење психијатара:
Хомосексуалност је болест
(„родна дисфорија“)**

Америчко удружење психијатара (АПА) 2009. године оспорило је одлуку Светске здравствене организације која хомосексуалност није препозна-

ла као болест. Према речима стручњака АПА, ако особа почне да себе сматра припадником супротног пола, за њу можемо рећи да пати од „родне дисфорије“ – психолошке болести која се још увек не сматра патологијом. Становиште АПА својевремено су делили истакнути амерички сексолози, психолози и психотерапеути **Џозеф Николоси, који су хомосексуалност сматрали резултатом „дефицита родног идентитета“ и **Чарлс Сокарајдес**, који је такође одбио да прихвати тезу о генетски урођеној хомосексуалности као научно доказаној.**

Године 2016. после година истраживања на Универзитету Корнел, доктор клиничке психологије и лејзбејка – активисткиња Лиса Дајмонд дошла је до закључка да се хомосексуалци „не рађају таквим“, док је сексуална оријентација особе променљива карактеристика на коју утиче значајан број спољних фактора. Такво гледиште подржала је клиничка психолошкиња **Лаура Хајнс, рекавши: „Битка за то да су хомосексуалци тако рођени и да се не могу променити је завршена. Време је да ЛГБТ активисти престану да промовишу овај мит“.**

Видимо да наука не потврђује, а чак и сумња у политички коректни дискурс који се у америчком друштву развио у вези са ЛГБТ заједницом. То значи да су нови социјални закони који крше права већине, која не може применити социјалну регулативу на ЛГБТ особе у сопственим интересима, принуђени да следе упорну пропаганду и мире се са недоказаним теоријама о генетски предиспонираној сексуалној привлачности људи према свом полу.

Заиста, није ли пропаганда када се цртани филм емитује на америчком дечијем каналу Nickelodeon који деци помаже да науче азбуку, док их успут упознаје са ЛГБТ симболима? Шта је то када америчка деца наруче поклоне од организације Транс-Санта, а 12-годишње девојчице о себи почну да размишљају као о „полу-транс дечацима“, инспирисани примерима помодних младих звезда-квирова (хомосексуалних – прим. прев.) са друштвених мрежа, купују мушко доње рубље и еластичне завоје да зауставе раст својих дојки?

Примери се могу наводити до бескраја, али боље је реч дати америчкој либералној новинарки **Кејти Херцог**. Несвесно, изнела је убедљив аргумент за противнике геј пропаганде. Конкретно, **говорила је о томе како друштво утиче на радикализацију саме ЛГБТ заједнице која искорењује све „православне“ хомосексуалце и лезбијке који се не могу уклопити у нову стварност.**

У свом материјалу објављеном на порталу Weekly Dish, Кејти Херцог поставља питање: где су, уосталом, лезбијске кафане у модерним Сједињеним Државама још 1980-их. било их је више од 200, али данас их је остало само 15?

Она истиче да поред економских разлога, кризе коронавируса, појаве посебних апликација за хомосексуалне везе, постоји још једна: да се сматра лезбијском (од којих се многи, на пример, противе трансродним мушкарцима у спорту, с обзиром да ће ово бити још један облик угњетавања жена) данас у САД-у једноставно није модерно. Све **већи број младих ЛГБТ жена радије бира неку другу врсту свог родног идентитета: пансексуалне, аутосексуалне, хомисексуалне, сапосексуалне, асексуалне – сва-**

ка са својом заставом. Један од саговорника признао је новинарки (природно, анонимно) да су је, када је универзитетским колегама испричала о својој лезбијској оријентацији, гледали са примесом благог жаљења и чак одбојности, указујући на то да користи застарели и проблематични израз.

Такође, на основу анонимности, Кејти Херцог цитира речи терапеута специјализованог за проблеме ЛГБТ пацијената. Према речима лекарке, најчешће притужбе њених пацијената односе се на родни идентитет, а то се односи углавном на младе жене које пате од социјалних утицаја из околине. **Терапеут је признао да је управо социјални утицај разлог појаве толико Американки које себе сматрају небинарним људима, али то не може никоме признати због превеликог професионалног ризика.** Новинар доноси очигледан закључак: **људи су друштвена бића, на која утичу вршњаци, масовни културни фактори и друштвене мреже са живописним профилима небинарних фигура, без обзира колико такве речи нервирају заговорнике ЛГБТ-а.**

Расправа о томе са чим је повезан раст броја представника ЛГБТ заједнице и како ће то утицати на будућност традиционалне породице у Сједињеним Државама и на Западу уопште, наставиће се и у будућности. Али ако неко сумња у родну идеологију вођену од вртића и школе, само се сетите шта се догодило са имицом бившег идола западне омладине Цоан Ровлинг. И све само зато што се усудила да доведе у питање друштвене норме новог века које је наметнуо Запад.

Здрав разум и људска права омогућавају једнака права као и поштовање сексуалних мањина.

Али на савременом Западу, а посебно у Сједињеним Државама, видимо супротну слику кршења права хетеросексуалне већине, која се не слаже са пожељним ЛГБТ стереотипима који се уводе у масовну свест.

Вадим Димарски
Русија

КОЛИКО ЈЕ МЛАДИХ АМЕРИКАНАЦА ФОРМИРАЛО ПОРОДИЦУ?*

- Само 30% миленијалаца (рођених од почетка 1980-их до почетка 2000-их) су у браку и имају најмање једно дете. То је наведено у новој студији социолошког центра Pew Research

Миленијалци су постали трећа генерација која се постепено одриче од институције породице. Ради поређења: 70% представника генерације Силент (рођене од 1928. до 1945.) пристајало је на брак и децу. Међу Бејбибумерима (1946-1964) било их је 46%, а међу генерацијом Икс (1965-1980) – 40%.

* Превод чланка: Сколько молодых американцев имеют семьи?, <http://www.dal.by/news/2/11-06-20-6/>

Највећа супротност између Миленијалца и Силента примећена је у ставу живљења под истим кровом са родбином.

Данас 14% Миленијалаца дели станове/куће са родитељима, бакама и дедовима, браћом, сестрама и другим даљим рођацима. Међу Силентом је било само 2% таквих.

Рођени 1928-1945. године желели су да живе искључиво са другом половином и/или дететом. Ово указује на повећану независност старије генерације. Миленијалци су снажно психолошки и/или финансијски зависни од родбине (посебно родитеља).

Према прогнозама социолога, представници генерације Z (рођени 1996-2012.) ће дефинитивно поставити крст на институцију породице. Само 15-20% њих ће се венчати и живети у стану/кући са мужем/женом и/или дететом. Штавише, термин „породица“ ће многим представницима Z генерације бити стран. У њему неће видети тако дубоко значење као што су видели припадници генерације Силент или Бејбибумер генерације.

Што се тиче најмлађе генерације Алфа (рођених после 2012), она симболизује нови приступ проучавању односа, који се некада звао „породица“. Да би анализирали живот ове генерације, социолози сматрају да ће морати да уведу нове појмове, а у које неће моћи да укључе појмове супружник, породица, дете, родитељи, итд.

Максим Исаев

Русија

ВАНДАЛИЗАМ У САД ЈЕ РЕЗУЛТАТ УПРОПАШЋЕНОГ ОБРАЗОВАЊА *

- Најслабијим студентима на колеџима успели су да „исперу мозгове“ и убеди их да прихвате идеју да су Сједињене Државе у својој основи зле, изграђене искључиво на ропству и расизму и самим тим Америка се не може ничим искупити

Прошле недеље је још једна гомила скоро искључиво белих левичарских демонстраната почела да читав град уводи у стање ужаса – конкретно ради се о граду Медисон, држава Висконсин. Демонстранти су претукли 60-годишњег сенатора из Демократске странке, члана локалне власти, а такође су обезглавили и споменик жарког аболиционисте, који је погинуо борећи се за Унију у грађанском рату, пише Washington Examiner 2. јула 2020. године у једном од својих чланака.

Њима се само можемо захвалити: овај инцидент врло добро илуструје шта у ствари представља актуелни покрет иконобораца. Док професионални левичари и даље праве, а њихови апологети на власти и научној заједници оправдавају, блудна дела насиља и

* Превод чланка: Washington Examiner: вандализам в США стал результатом провала образования, <https://regnum.ru/news/polit/2999560.html>

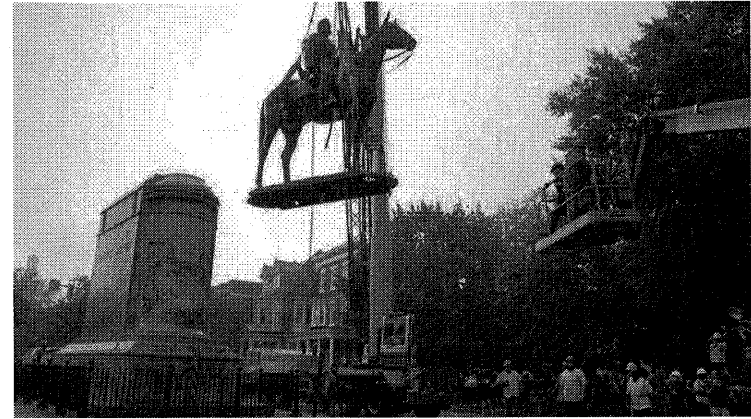
вандализма широм земље, треба приметити да се такве историјски незнатне грешке понављају изнова и изнова. Другим речима, пречесто да би биле пука случајност.

У Бостону је споменик ослободиоца робова **Абрахама Линколна** постао мета вандала. У Филаделфији иста судбина задесила је аболиционисту **Матиаса Балдуина**. У Сан Франциску гнев масе није избегао генерал и председник **Грант**, који је угушио устанак конфедералиста. У Вашингтону, округ Колумбија, у универзитетском граду Универзитета Џорџа Вашингтона, скинут је споменик првом председнику САД **Џорџу Вашингтону**.

У другом делу округа Колумбија, у парку Линколна, појавила се маса, углавном белих професионалних демонстраната, која је имала намеру да сруши меморијал Еманципацији. Лист подсећа да је током отварања овог споменика овом посветио одличан говор и сам **Фредерик Даглас**, амерички писац, просветитељ, одметник, уредник и говорник, један од најпознатијих бораца за права црначког становништва Америке. Више од тога, новац за подизање споменика прикупили су углавном ослобођени робови. Покушају уништења споменика супротставила се црнкиња, која је питала окупљене да ли демонстранти желе да поделе земљу или, шта? Била је извиждана и отерана.

Сасвим је очигледно да се не ради о било каквој дискриминацији од стране локалних власти према некој конкретной историјској личности. Чак није ствар у брисању из сећања одвратних споменика Конфедерације. Напротив, **оно што се догађа је вандализам и уништавање историје, не само америчке, већ и других земаља. Неко мора да болује од посе-**

бно јаке глупости да би споменик де Голу залио црвеном бојом и назвао бившег председника “робовлашником”.

Раздвајање јужних држава био је крајње неблагодарни посао – устанак против владе Сједињених Држава, подигнут да се сачува ропство и прошири на запад. Ипак, споменици овог тужног поглавља америчке историје, ако је нужно да се сруше, треба да буду демонтирани током локалних демократских процеса, чији учесници треба да поштују владавину закона.

И, наравно, овакве друштвене акције немају никакве везе са агресивном левичарском гомилом, која данас **неселективно руши споменике** униониста, жена суфрагиста, бораца против ропства, антинацистичких лидера XX века, Исуса Христа и римокатоличких светаца – свих који им падну под руку.

Оно што се данас догађа резултат је историјског незнања насталог продором левичарских идеја у образовне институције, које десничарски лист назива „марксизмом“. „Најслабоумнијим“ студен-

тима на колецима успели су да исперу мозгове и убаце идеју да су Сједињене Државе у својој основи зле, грађене искључиво на ропству и расизму и самим тим Америка се не може искупити. Стога, чак и споменици људима који су радили искључиво на томе да Америку учине бољом, морају постати жртве вандала. Да не спомињемо оне чије наслеђе није било тако једнозначно.

Овако је гомила која је једном дошла да сруши споменик генералу Лију сада жели исто то да учини и са спомеником генералу Вашингтону, а потом и са спомеником председнику Линколну. Зачудо, председник Доналд Трамп предвидио је такав развој догађаја још 2017. године. Неће проћи много времена, напомиње лист, и они ће почети рушити споменике првом црном председнику Бараку Обами. Потребно је само дати земљи неколико година да их постави.

Према једноставној логици гомиле, такви кораци су оправдани, јер се чине у име своје револуције, јер су они „антирасисти или антифашисти“ или нешто слично. Разлог, ако се тако може назвати, закључује се у томе што у стара времена људи нису имали ставове који се слажу са догмом данашње политичке коректности. Стога се морају рушити споменици свакоме ко је живео доста давно, а има у своју част споменик.

И сви они који се не слажу – безусловно, сви конзервативци који се усуде да изнесу своје мишљење, али и либерали који пркосе догмама, и који се старају да не дозволе исправљање Америка да би постала бољим местом, заслужују у најмању руку да буду пребијени. Па нека туку, а заједно са њима могу да бију и старије људе уопште. Ако међу њима буде црнаца, размишља редакција Washington Examiner –а,

њих треба побити, како би коначно угувили која су мишљења и каква понашања прихватљива за црнце. Напокон, управо се то догодило у граду Мадисон прошле недеље. Постоји ли, дакле, нешто што ови „прогресивни“ белци неће учинити у име борбе против расизма?

Не допада ми се, чему све ово води? Конзервативној публикацији то се такође не свиђа, па његово уредништво поставља питање: **није ли време да разне врсте либералних стручњака престану да штите дивљаштво и сурово незнање гомиле и захтевају да се оконча.** Управо таква насилна и антиамеричка идеологија, данас разбија јединство америчке нације, а не споменици Томасу Џеферсону или Џорџу Вашингтону.

Професионални левичари су у потпуности иско-ристили пандемију коронавируса да би остварили жељу да се стане на крај полицијској бруталности. Како је већина становништва због ове болести остала без посла, показало се да је она плодно тло за ангажовање људи у изазивању великог броја нереда и пљачкања малих приватних предузећа, премлаћивања законодаваца и рушења споменика.

Политичари на локалном и државном нивоу требало би да се придруже председнику Трампу – гутајући, ако треба свој понос и захтевају обнову законитости и реда. Дошло је време да Америка докаже своју доброту и посвећеност владавини законитости и предузме најстроже правне мере против оних који подстичу насиље, укључујући и дуготрајне затворске казне. Тако ће се показати чиме се завршавају покушаји левичарских побуњеника да се одвоје од Сједињених Држава у духу исте те Конфедерације.

ДОДАТАК
ГЛОБАЛНА БРИТАНИЈА

Владимир Прохватилов
Русија

**ГЛОБАЛНА БРИТАНИЈА:
О новој спољнополитичкој и војној
стратегии Лондона***

- Већина најављених војних трошкова отићи ће на производњу новог нуклеарног оружја, а без изузетка, сва предузећа нуклеарног сектора опет се, неким чудом, налазе у грофовијама Енглеске (а не у Шкотској или Ирској): у Алдермастону се развијају, производе и одлажу нуклеарне бојеве главе; у Бурфиелду се склапају и демонтирају; у Девонпорту се ови производи подвргавају превентивном одржавању и поновном пуњењу реактора, а сами реактори и горивне ћелије за стратешке нуклеарне подморнице производе се у Дербију

Британски премијер Борис Џонсон представио је 16. марта 2021. године у парламенту нову концепцију спољне и војне политике, у којем се Русија назива главном претњом британској безбедности у Европи, док је Кина системски изазов. Пун наслов документа је „Глобална Британија у доба ривалства. Интегрисани преглед политике безбедности, одбране, развоја и спољних послова.“

* Превод чланка: Глобална Британија?, О новој внешнеполитической и военной стратегии Лондона, <https://www.fondsk.ru/news/2021/03/21/globalnaya-britania-53194.html>

Према британском премијеру, ово је најзначајнија ревизија спољне политике и одбрамбене стратегије од хладног рата. Документ се односи на повећање расхода за одбрану за 24 милијарде фунти, проширење нуклеарног арсенала за 40% и активнију сарадњу са државама Индо-тихоокеанског региона.

Велика Британија такође намерава да повећа број нуклеарних бојевих глава које се користе у америчким пројектима Trident на британским нуклеарним подморницама за 40%, са 180 на 260. Ово је радикални преокрет у британској политици, јер је пре 10 година одлучено да се смањи нуклеарни арсенал до средине 2020-их, од 225 на 180 бојевих глава.

Уједињено Краљевство ће задржати четири стратешке нуклеарне подморнице класе Vanguard, од којих ће једна бити на борбеном дежурству све време. Почетком 2030-их флота ће добити прву нуклеарну подморницу пројекта Dreadnaught, која ће заменити нуклеарне подморнице класе Vanguard које су у служби од почетка 1990-их.

Однос према тим плановима у Британији је прилично опрезан и хладан.

Том Тугендхат, председавајући Одбора за спољне послове Доњег дома и члан парламентарне групе за проучавање Кине, сматра да је Борис Џонсон погрешно поставио приоритете, јер „погрешно је називати Путинову Русију претњом, а Кину Си Ђинпинга само системским изазовом, будући да је Кина неупоредиво јача и опаснија од Русије“.

Лист Financial Times је збуњен одлуком о повећању свој нуклеарног арсенала: „Један од могућих мотива могао би бити супротстављање земљама попут Русије да побољшају противракетне одбрамбене системе, али то би захтевало још више бојевих глава

како би се осигурало да неке од њих могу проћи кроз ракетни штит и угрозе такав град попут Москве“.

Експерт Royal United Services Institute (RUSI) Мејџу Харис, рекао је у интервјуу за FT да је овај потез Џонсонове владе „био прави ударац за многостраном процесу нуклеарног разоружања који је започет након завршетка хладног рата... и да ће да нас скупо кошта, посебно у смислу репутације Велике Британије у нуклеарној дипломатији“.

Колумниста The Guardian-а, Мартин Кетл, сматра Џонсонов говор у Доњем дому „страшним и циничним говором“, као и манифестацијом „политичког опортунизма“. Лист скреће пажњу на „фундаментални несклад између озбиљних амбиција“ које је изнео Борис Џонсон у документу и њихове „подле полити-

чке употребе“ (meretricious political uses). Сврха прегледа је, према Мартину Кетлеу, била да понуди „ново разумевање“ спољне политике Велике Британије након њеног „самоизбацивања“ (self-expulsion) из Европске уније, али „Брегзит је поткопао поверење према Великој Британији у Европи; отуда и владин апел самопрозваној „глобалној Британији“.

Лондон није био у стању да усклади своје речи и амбиције са својим поступцима, пише The Guardian, напомињући да чак и ако се Британија окрене источно од Суеца према индо-тихоокеанској регији, тада „земље смештене хиљадама миља далеко“ неће моћи „у потпуности да надокнаде штету насталу због неуспеха у трговини са Европском унијом, услед чега је у јануару Велика Британија забележила пад извоза у ЕУ за 5,6 милијарди фунти. Географија је и те како важна“.

Довољно јасно описани су и циљеви нове спољне политике и војне стратегије владе Бориса Џонсона у Немачкој.

Курс ка „великом преоружавању“ има за циљ да спаси пропадајућу Велику Британију, пише пословно издање Deutsche Wirtschafts Nachrichten. Након Бреگزита, Британија се суочава са озбиљним економским и политичким потешкоћама. Пословање у земљи пати од нових царинских баријера са Европском унијом. Потешкоће су настале и код извоза и код увоза. Британска аутомобилска индустрија смањила је производњу за 29,3% у 2020. у поређењу са 2019. достигавши најнижи ниво од 1984. године. Стопа незапослености постигла је рекорд током последње четри године, са БДП-ом који се смањио за 2,6%. Шест хиљада пабова, ресторана и клубова затворено

је због пандемије. Државни дуг достигао је рекордно висок ниво.

Борис Џонсон све ово назива „дечијим болестима“, пише немачка пословна публикација, али представници економских кругова имају другачији став према ономе што се дешава. „Према њиховом мишљењу, многе британске компаније престаће да извозе своју робу у ЕУ, јер ће то бити прескупо, а и тешко за извођење. Обим трговине ће и даље опадати. Велика Британија је некада била улазна врата у свет моде, текстила и играчака из Азије у Европу. Сад ће се то променити“.

Лондон је пронашао „излаз“ из економске слепе улице путем гомилања оружја, наставља Deutsche Wirtschafts Nachrichten, наглашавајући реч „излаз“. „Шкотска ће градити бродове, Велс – оклопна возила, Северна Ирска – сателите. Литијум потребан за производњу батерија биће ископан у Корнавалу.“ Улагање у Шкотску такође је „покушај уравнотежења захтева за независност“ који се све чешће чују међу Шкотима.

Истина, немачки лист је претерао са „инвестицијама у Шкотску“. Војни програм Бориса Џонсона отвориће радна места углавном у „доброј старој Енглеској“, а не у регионима у којима се сања о независности. Тако ће најбуџетнији програм за изградњу нових нуклеарних подморница, Dreadnought, повезати бродоградилу у Бароу ин Фернесу, индустријском и лучком граду у енглеском округу Камбрија. Ово бродоградилуште је у власништву највеће светске одбрамбене компаније BAE Systems, повезане са америчким капиталом.

Већина најављених војних трошкова отићи ће на производњу новог нуклеарног оружја, а без изузе-

тка, сва предузећа нуклеарног сектора опет се, неким чудом, налазе у грофовијама Енглеске: у Алдермастону се развијају, производе и одлажу нуклеарне бојеве главе; у Бурфиелду се склапају и демантирају; у Девонпорту се ови производи подвргавају превентивном одржавању и поновном пуњењу реактора, а сами реактори и горивне ћелије за стратешке нуклеарне подморнице производе се у Дербију.

Проширење британског нуклеарног арсенала иде на руку америчкој компанији Lockheed Martin, која испоручује и редовно замењује балистичке ракете Trident-2 D5 за британске подморнице.

Отуда и закључак који је донела шефица британске невладине организације за нуклеарно разоружање Campaign for Nuclear Disarmament, Кејт Хадсон: „Када влада нема довољно новца, онда нам не требају огромни трошкови за оружје за масовно уништавање.“

Алексеј Иљјашевич
Русија

ПОВРАТАК ГЛОБАЛНЕ БРИТАНИЈЕ: Украјина одлази под Британске скуте*

- Концепција „Глобална Британија“ појавио се 2016. године. Касније је то детаљно описано у меморандуму Министарства спољних послова и послова Комонвелта
- Реч је о спољнополитичкој доктрини Краљевине, која након Брежита жели да искористи свој нови положај и поврати бившу величину на светској шаховској табли. Британија је била „регионална“ сила, која је своју спољну политику дала на милост и немилост САД и ЕУ, а сада мора да постане „глобални играч“
- Доносити независне одлуке, склапати нове трговинске и политичке савезе, невидљиво (или видљиво) и бити присутан на свим континентима, слично као што је било за време процвата Британске империје
- Борис Џонсон је врло речито открио суштину ове доктрине: једном је лондонски Гринвич постао нулти меридијан, референтна тачка времена за целу планету. И симболизовао је посебан положај Британије
- Према Џонсону, ако се плодови Брежита пра-вилно користе, његова земља може да поврати свој статус централне светске силе

* Превод чланка: <https://svpressa.ru/politic/article/291694/>

- Није тешко погодити у ком ће региону „Глобална Британија“ прво покушати да се учврсти
- Његова традиционална сфера утицаја је Источна Европа. А у контексту повратка „великој игри“ за Лондон, од суштинске је важности да се успостави утицај над Украјином
- „Осовина Лондон-Кијев-Истанбул биће врло важан аргумент за разговор са Русијом о било којим питањима“, предвиђа Руслан Бизјајев, експерт из украјинског Института за политику

Британија ће дизајнирати ексклузивне ракетне чамце за Украјину у оквиру спровођења Меморандума о јачању сарадње у војној и војно-техничкој сфери. Ову изјаву дао је Тим Вудс, аташе за одбрану амбасаде Њеног Величанства у Кијеву: „Ови ракетни чамци су дизајнирани посебно за Украјину, тако да ће бити оригинални и имаће дужину од приближно 50 до 65 метара, што ће омогућити брзину од 40 чворова. А на њих се планира инсталирати артиљеријски систем и ракете. Зависи, између осталог, и од тога какве су ракете потребне. А то могу бити ракете кратког или великог домета. Ово је питање које британске компаније тренутно разматрају“.

Уједињено Краљевство се враћа у „велику политику“ као независни играч

Из његових речи постаје јасно да ће се прва четири ракетна чамца градити у Великој Британији. После тога, украјински бродоградитељи ће

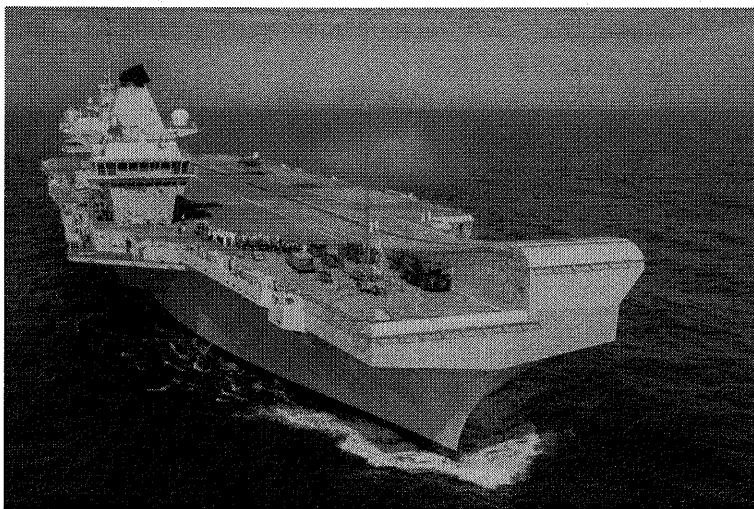
покушати да их производе сопственим снагама. „Друга опција коју проучавамо још није формализована, то је заједнички дизајн ратних бродова британске индустрије са украјинским дизајнерским бироом у Николајеву“, рекао је Вудс. Другим речима, Лондон је спреман да подели са „Независном“ (Украјином - прим. прев.) оно што ни Сједињене Државе ни Европска унија нису – технологије.

Украјински медији активно шире управо ове вести. У међувремену, у интервјуу за *Дан*, британски аташе дао је још неколико важних информација. Према његовим речима, крајем 2021. године код обале Одесе појавиће се британски разарач типа 45. С њим би у Украјину могла да стигне нова трговинска мисија.

Вудс је такође предложио да Кијев и Лондон успоставе плодну сарадњу на пољу опремања транспортних авиона: британске компаније ће испоручивати авионику Украјини (укључујући моторе Ролс-Ројс). У току су преговори око осталих „занимљивих куповина, о којима се још не може детаљно причати због комерцијалних тајни“.

Генерално, интервју Тима Вудса служи као јасна потврда онога што говоре неки украјински политиколози: Уједињено Краљевство се враћа у „велику политику“ као независни играч. И сам британски аташе говори о томе без непотребне скромности: „Сада имамо могућности, чак и у глобалном смислу, а велики догађај ове године биће прво размештање новог носача авиона Краљевске морнарице HMS Queen Elizabeth (на фотографији доле) на Далеки исток. Овај брод ће на пролеће напустити Велику Британију – до Индијског океана пловиће Средоземним и Црвеним морем, а затим до Тихог океана

и вратиће се назад, укупно ће прећи 20.000 наутичких миља. Управо је то размештање носача авиона демонстрација глобалне Британије“.

Концепција „Глобална Британија“

Концепција „Глобална Британија“ појавио се 2016. године. Касније је то детаљно описано у меморандуму Министарства спољних послова и послова Комонвелта. Реч је о спољнополитичкој доктрини краљевине, која након Бреگزита жели да искористи свој нови положај и поврати бившу величину на светској шаховској табли. Британија је била „регионална“ сила, која је своју спољну политику дала на милост и немилост САД и ЕУ, а сада мора да постане „глобални играч“. Доносити независне одлуке, склапати нове трговинске и политичке савезе, невидљиво (или видљиво) и бити присутан на свим континентима. Слично као што је било за време процвата Британске империје.

Борис Џонсон је врло речито открио суштину ове доктрине: једном је лондонски Гринвич постао нулти меридијан, референтна тачка времена за целу планету. И симболизовао је посебан положај Британије. Према Џонсону, ако се плодови Бреگزита правилно користе, његова земља може да поврати свој статус централне светске силе.

Није тешко погодити у ком ће региону „Глобална Британија“ прво покушати да се учврсти.

Његова традиционална сфера утицаја је Источна Европа. А у контексту повратка „великој игри“ за Лондон, од суштинске је важности да се успостави утицај над Украјином.

„Осовина Лондон-Кијев-Истанбул биће врло важан аргумент за разговор са Русијом о било којим питањима“, предвиђа Руслан Бизјајев, експерт из украјинског Института за политику. Замислите само да Москва, у позадини сукоба у Северној Ирској, одједном има савезника у личности Ирске. Можете ли да замислите какав је то плус за преговоре са Британијом?

Британију треба врати тамо откуда ју је уз помоћ два светска рата протерала сопствена „унука“ (САД – прим. прев.). Треба ли подсетити да давне 1939. године Сунце није залазило изнад Велике Британије, а фунта је била светска резервна валута. За неких 7-8 година све се променило“.

Међутим, не ради се само о Русији. У новој деценији Британија ће вероватно имати тежак однос са континенталном Европом, за коју је сукоб у Донбасу такође извор трајних главобоља. Стога Лондон може да искористи свој утицај у Украјини у преговорима са француско-немачким тандемом.

Остаје отворено питање како ће се развијати однос између „Глобалне Британије“ и Сједињених Држава. Током Трампове администрације, на Америку се гледало као на природног савезника Уједињеног Краљевства на излазу из ЕУ. Бивши домаћин Беле куће топло је поздравио овај процес и отворено рекао да Борис Џонсон може да рачуна на његову подршку. Поменути Меморандум Министарства спољних послова такође наглашава да савезништво са Сједињеним Државама остаје главни приоритет за Британце и камен темељац онога што желе да постигну у свету.

С друге стране, долазак Џоа Бајдена на власт мења ситуацију: нови амерички председник показује спремност да побољша односе са Европском унијом. Он и Борис Џонсон, према Бизјаеву, пре ће бити конкуренти него партнери. И није никаква чињеница да ће се њихови интереси поклапати у Украјини.

Потврда да Лондон гради мостове са Кијевом био је споразум о политичкој сарадњи, слободној трговини и стратешком партнерству који су Зеленски и Џонсон потписали прошлог октобра. У документу је наведен велики број питања – од трговинских квота до борбе против климатских промена. У ствари, он дуплира Споразум о придруживању потписан између Украјине и ЕУ.

Поред тога, шеф Министарства одбране Украјине Андреј Таран и државни секретар за одбрану Велике Британије и Северне Ирске Бен Волес потписали су Меморандум о јачању сарадње у војној и војно-техничкој сфери, у складу са којим ће и горе поменути ракетни чамци биће израђени.

„Важно је, у овом случају, привући средства од Британске извозно-кредитне агенције, у износу од 1,25 милијарди фунти. Ово би требало значајно да повећа ефикасност и скрати временски оквир за спровођење заједничких пројеката у одбрамбеном сектору, што је од кључне важности у контексту погоршања ситуације, која се наставља у црно-морском региону“, саопштила је прес служба председника Украјине.

Тајни састанци Зеленског са шефом британске обавештајне службе МИ-6 Ричардом Муром и „одстрел“ руских олигарха у Украјини

Сам Зеленски је, како се касније испоставило, одржавао тајне састанке са шефом британске обавештајне службе МИ-6 Ричардом Муром. Лист „Зеркало Недељи“ (Огледало недеље – прим. прев.) открило је три главне теме о којима је разговорано: „Прва су напади украјинских власти на тела за борбу против корупције у Украјини (САП, НАБУ) и жеља председничког кабинета да преузме контролу над њима, као и канцеларијом генералног тужиоца и судова.

Друга је ситуација на Истоку и деловање Русије. И, коначно, трећа (везана, између осталог, за руску тему) је окружење Зеленског, не само службено, већ и неформално, које има значајан утицај на шефа украјинске државе“.

Ако су ове информације тачне, онда речито сведоче о амбицијама „Глобалне Британије“ у Украјини. Шеф МИ6 је одлучио да „очисти“ пратњу Зеленског? У том контексту, вреди обратити пажњу на

недавно писање водећих британских новина Financial Times. Лист позитивно описује санкције председника Украјине против Виктора Медведчука и представља их као борбу против олигархије.

„Обратио бих пажњу не толико на суштину колико на форму: од октобра непрестано говорим да ће Владимир Зеленски све више уживати подршку Велике Британије, која ће покушати да игра улогу независног активног играча у Европи. С тим у вези, чланак у FT је индикативан, као и изјава британског амбасадора у Украјини о одобравању индијске вакцине.

Стога, ако читамо између редова, борба против олигарха ускоро ће постати главни супер задатак тима Зеленског. Оно што смо до сада видели (Медведчук, Коломојски) су само цвеће. С тим у вези, поставља се питање да ли ће се Зеленски састати са председником САД такође постаје реторично. Ово више није проблем број један. Главно је да су спремни да се сретну у Лондону“, приметио је познати украјински политиколог **Константин Бондаренко**.

Још једна занимљива чињеница: „Зе-тим“ (штаб Зеленског – прим. прев.) упорно предлаже да се САД и Велика Британија укључе у мировни процес у Донбасу. Са Сједињеним Државама је све јасно, али какве везе Британци имају с тим? Зашто их увлачити? Наравно, они сами, јасно је, нису несклони да се укључе...

Владимир Кудрјавцев
Русија

БРИТАНИЈА ОБНАВЉА ВЕЛИКУ ИГРУ: Карабашки рат и планови британско-турског савеза*

- Свет наставља да расправља о ситуацији око Нагорно Карабаха, а у том контексту често се чује и име шефа МИБ, Ричарда Мура. Постоји верзија да иза Азербејџана не стоји само Турска, већ Британска спољно обавештајна служба. Да би се разумела улога Лондона у јерменско-азербејџанском сукобу, треба сагледати ширу слику. Расте утисак да је „Енглескиња“ започела нову Велику игру која неће бити ограничена на Кавказ

Мур је, свакако, озбиљна особа са великим искуством у дипломатском и обавештајном раду. Дипломирао на Оксфорду, има три специјалности – политиколога, економисте и филозофа. Од 2014. до 2017. године био амбасадор у Турској, при чему турски језик говори савршено. Каже се да је у блиским односима са Ердоганом, којег је подржао током покушаја пуча 2016. године (а да не помињемо

* Превод чланка: Британија возобновљает Большую игру, Карабахская война и планы британско-турецкого альянса, <https://www.fondsk.ru/news/2020/11/15/britania-voznobovljaet-bolshuju-igru-52264.html>

британски утицај на турске копнене снаге). Мур је недавно посетио Анкару и, како је пренела агенција „Анадолу“, на састанку са прес секретаром турског председника разговарано је о проблемима Нагорно Карабаха, Либије, Блиског истока и Источног Медитерана.

Постоји довољно разлога за веровање да Британија и Ричард Мур лично играју важну улогу у широј спољнополитичкој офанзиви Турске. **Очигледно је Лондон одлучио да од Турске направи „ударног овна“ за промовисање својих интереса, док је Ердоган задовољан што Велика Британија подржава његов курс.**

Географија питања о којима се расправљало током Мурове посете Анкари тачно одражава грандиозне планове британско-турског савеза. Међутим, још нисмо поменули Украјину, чији је председник, након састанка са истим тим Муром, отишао код Ердогана и Централну Азију. Међутим, вратимо се рату у Карабаху.

Идеја је била једноставна: коначно решити питање Карабаха и стићи до границе Јерменије, што је више могуће ући у зону утицаја Русије на Кавказу. Међутим, у последњем тренутку нешто није успело: стопало руског војника закорачило је на земљу Нагорно Карабаха. И ту се сада постављају бројна питања... а главно је: како се могло догодити да су и Илхам Алијев и Никола Пашињан ставили потписе на споразум са Русијом? Шта „Велики комбинатори“ нису схватили? Можда су, чак, журили да искористе финале избора у Америци, која сада нема времена за Карабах? Британско-турска рачуница могла би да изгледа отприлике овако: Русија се „неће мешати“, пошто се Азербџан бори са Карабахом, а не са Јерменијом, како би вратио своје територије које јој припадају на основу резолуција Савета безбедности УН, а Москва није задовољна Пашињаном. Овај последњи, као Сорошева креатура, наравно, предаће све.

Међутим, Алијев је, полазећи од развоја ситуације, а очигледно уз помоћ Русије, одлучио да смањи своју зависност од Британије и Турске. Што се тиче премијера Јерменије, то је, како је рекао Сергеј Кургињан, издајник свог народа, који је био постављен на то место само како би предао Карабах. И он је извршио овај задатак. Осим тога, постојале су „и Америка и Сорош, а Британија је радила врло добро, морамо одати признање Муру“...

На сличан начин говорио је и бивши премијер Јерменије Грант Багратјан. Изјавио је: **„Зашто Јерменија није била спремна за рат? Сорошевици, предвођени Николом Пашињаном, одмах су почели да граде коалицију са Западом. Све што се сада догађа је операција британских тајних служби и**

лично Ричарда Мура, блиског пријатеља принца Чарлса. Имамо и још једног таквог пријатеља принца Чарлса. То је председник Армен Саркисјан. Све што се сада догађа није почело данас. Све је почело када је Армен Саркисјан постао председник, он је прва лафта 'обојене револуције'. Никола је једноставно наставио да ради оно што је Саркисјан започео“.

Међутим, Пашињан није Порошенко. Бивши председник Украјине један је од оних агената Запада који ће извршити било које наређење газда, без икаквих моралних запиткивања. Да је Пашињан био такав, он не би склопио споразум са Русијом и дозволио би Азербејџану да заузме цео Карабах, бацивши пуно људи у пакао рата. И тада би рекао да се само борио до краја, али, ето, није успело: рат није био само са Азербејџаном, већ и са Турском.

Не браним Пашињана. Он и његов „Сорош“ довели су Јерменију у многим областима до дна, укључујући и војску. Међутим, потписивање споразума са Русијом сугерише да он није био под потпуном контролом Запада и да је у последњем тренутку донео неочекивану одлуку за Мура и Ердогана, чиме је оправдао њихове наде само делимично.

Пре тога, била је прича о обореном руском хеликоптеру, што је био очигледни покушај, вероватно Турске, да поремети мировне споразуме (тешко је замислити да су се неки људи случајно нашли у зони кретања руског конвоја и да су „грешком“ оборили хеликоптер). Међутим, Русија се није насела и Алијев је одлучио да брзо преузме кривицу и извини се.

Сада о ставу САД. С једне стране, Америка је задовољна јачањем Турске као чланице Северно-

атлантске алијансе на кавкаском боку Русије. С друге стране, највероватније је да су 2016. године Американци извели покушај пуча да свргну Ердогана. Још увек су, да подсетимо, незадовољни Ердогановим споразумом о куповини С-400 од Русије и понашањем Турске на Медитерану. У Америци се чак говори и о затварању базе у Турској и чују се позиви да се она искључи из НАТО-а.

Све док Британија подржава Анкару, Сједињене Државе немају дефинитивно формиран став о Турској. Американци највероватније желе да имају Турску, али без Ердогана, а Мур их убеђује да је Ердоган најприкладнији за улогу контролисаног „ударног овна“ за ударање у различитим правцима. Мало је вероватно да се Вашингтон и Лондон овде понашају као апсолутно уједињени фронт: Британци играју ту игру, а Сједињене Државе, узимајући у обзир кризу у америчком врху, заузеле су углавном став чекања, али у сваком тренутку су способне да преузму иницијативу.

Британија, залагањем шефа МИ6, покушава користећи Турску да се врати Великој игри, коју у Еврозији игра од XIX века. То не значи да уопште нема резултата британске политике, али су ограниченог карактера: руске трупе у Нагорно Карабаху и то без Турака. Истовремено, Америка је „на паузи“, која има према Турској двосмислен став. Изгледа да „турски инструмент“ у целини има слаб потенцијал за широк спектар светских задатака, при чему је и перцепција Турске у муслиманском свету далеко је од једнозначне. Дакле, генерално, да ли, „Енглескиња“ сада добија на Кавказу?

САДРЖАЈ

Предговор 5

I

ПОСТХРИШЋАНСКА И АНТИХРИШЋАНСКА АМЕРИКА

Станислав Борзјаков
КАКО САД ШТЕТЕ ПРАВОСЛАВЉУ 9

Род Дреер (Rod Dreher)
СУРОВА РЕАЛНОСТ ПОСТХРИШЋАНСКЕ
АМЕРИКЕ 17

Кирил Фролов
ПРЕТИ ЛИ СЈЕДИЊЕНИМ
ДРЖАВАМА
ДЕХРИСТЈАНИЗАЦИЈА ДРУШТВА? 29

АМЕРИЧКИ ЕКСПЕРТ: Омладина у САД
деградирала до нивоа идиотлука 42

СВАКА ДВА МИНУТА У САД
СЕ ДОГОДИ СИЛОВАЊЕ – Шта после тога? 45

САД ИМАЈУ НАЈВЕЋИ БРОЈ
УХАПШЕНЕ ДЕЦЕ НА СВЕТУ 53

АМЕРИЧКЕ СЛУЖБЕ ЗА ЗАШТИТУ ДЕЦЕ
КАО ДЕО СИСТЕМА ЗА
ТРГОВИНУ ДЕЦОМ ЗА ПРОСТИТУЦИЈУ 58

ЖЕНЕ ИЗ САД ПОЗИВАЈУ НА
СУПРОТСТАВЉАЊЕ ФЕМИНИСТИЧКОМ
ЛУДИЛУ И ОДБИЈАЊУ НАПАДА
НА МУШКАРЦЕ 62

Анатолиј Васерман
ГДЕ СЕ ЗАВРШАВАЈУ САД И ПОЧИЊЕ СОРОШ? ... 66

II

САД И НАЦИСТИ

Платон Беседин КАКВУ ОБАВЕЗУ САД ИМАЈУ ПРЕМА НАЦИСТИМА?	71
Викторија Никифорова МАСОВНИ ПРОГОН КИНЕСКИХ НАУЧНИКА У САД	78

III

САД И РАСИЗАМ

Род Дреер (Rod Dreher) РИТМОВИ РАСИСТИЧКИХ МОЛИТВИ	87
Владимир Прохватилов ШТА УЧИНИТИ ДА СЕ ВАШЕ ДЕТЕ НЕ ОСЕЋА КРИВИМ ЗБОГ БЕЛЕ БОЈЕ КОЖЕ	97
Викторија Никофорова ИНТЕЛИГЕНЦИЈА ЗАПАДА РАСПАЉУЈЕ МРЖЊУ ПРЕМА БЕЛЦИМА	104

IV

ЛГБТ – НОВО АМЕРИЧКО ОРУЖЈЕ?

Андреј Соколов ЛГБТ – НОВО АМЕРИЧКО ОРУЖЈЕ?	113
Владимир Маслов КАКО ЛГБТ ОСОБЕ ФОРМИРАЈУ СТРУКТУРЕ ВЛАСТИ У САД	119

Артем Филипов КАКО САД ВАСПИТАВАЈУ МИЛИОНЕ НОВИХ ХОМОСЕКСУАЛАЦА	125
--	-----

Вадим Димарски КОЛИКО ЈЕ МЛАДИХ АМЕРИКАНАЦА ФОРМИРАЛО ПОРОДИЦУ?	135
---	-----

Максим Исаев ВАНДАЛИЗАМ У САД ЈЕ РЕЗУЛТАТ УПРОПАШЋЕНОГ ОБРАЗОВАЊА	137
--	-----

ДОДАТАК: ГЛОБАЛНА БРИТАНИЈА

Владимир Прохватилов ГЛОБАЛНА БРИТАНИЈА: О новој спољнополитичкој и војној стратегији Лондона	145
--	-----

Алексеј Иљјашевич ПОВРАТАК ГЛОБАЛНЕ БРИТАНИЈЕ: Украјина одлази под Британске скуте	151
--	-----

Владимир Кудрјавцев БРИТАНИЈА НАСТАВЉА ВЕЛИКУ ИГРУ: Карабашки рат и планови британско-турског савеза	159
---	-----

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

327(73)(082)

РИТАМ америчке расистичке политике : постхришћанска политика САД / превео и приредио Зоран Милошевић. - Црна Бара : Удружење "Милош Милојевић", 2021 (Београд : Донат граф). - 167 стр. : илустр. ; 21 см. - (Библиотека Геополитички есеји - преводи ; књ. 3)

Тираж 500. - Стр. 5-6: Предговор / Зоран Милошевић. - Напомене уз текст.

ISBN 978-86-81364-17-8

1. Милошевић, Зоран, 1959- [приређивач, сакупљач]
[преводацац] [аутор додатног текста]

- а) САД -- Спољна политика
- б) САД -- Политичке прилике

COBISS.SR-ID 44350985

Слика коју је Америка стварала о себи одавно је почела да се круни. Уместо заштитнице „слободног света и демократије“ (како су се лажно представљали) пројавило се наказно лице сатане и то не само и лику кипа подигнутом оличењу зла – бафоменту у држави Арканзас. Додајмо да је споменик сатани подигао Сатанистички храм, (мала?) верска заједница сатаниста која легално делује у САД. Ту се наравно није стало. Чланови Храма сатане поставили су своју скулптуру и у згради Владе америчке савезне државе Илиноис у склопу прославе (сатанистичких) празника који долазе. После ових догађаја и друге америчке државе почеле су да подижу сличне кипове, а за кип сатани бори се и Грчка и друге западно-европске државе.

Из предговора приређивача

